

TOMIS

REVISTA EPARHIALA DE CONSTANȚA

CEL CE VA BEA DIN APA PE CARE O VOIU DA EU
NU VA INSETA IN VEAC - IOAN. IV. 14.

J. 35.855/1963

S U M A R

1. Cuvântare *Episcop † Gherontie*
2. Verificarea unei stări civile . . . *Ion Dinu-avocat*
3. Școala duminicală *Diac. Gh. M. Sorescu*
4. Tot despre individ și societate . . *Ierimia I. Decu*
5. Patima vieții *Justin N. Vasilescu*
6. Un modest omagiu, adus unor
realizări nobile *Octavian Iatan*
7. Zece ani dela moartea P. S. Ilarie *Ref. d.*
8. Delegația Patriarhiei ecumenice
trimisă în Bălții României . . . *tr. H. P. Hagiopol*
9. Scrisoarea Episcopului Reginald * * *
10. Buletinul Cercurilor Culturale și al
activității din protoierii și parohii *Ref. d.*
11. CRONICA INTERNA
Noul mitropolit al Bucovinei . . *Diac. G. M. S.*
12. CRONICA EXTERNA
Schisma rusă în Diaspora . . . *tr. Ec. C. Grumăzescu*
profesor
13. Circulari, numiri, pensionări, trans-
ferări, pedepse, demisii ale pre-
oților și cântăreților * * *
14. Mulțumiri, telegrame * * *

T O M I S

REVISTĂ OFICIALĂ EPARHIALĂ DE CONSTANȚA
SUB PATRONAJUL PREA SFINȚITULUI
EPISCOP GHERONTIE

C U V Â N T A R E

La aducerea Sf. Icoane a Maicii Domnului dela Mănăstirea „Durău” jud. Neamț și așezarea ei în strănă la Sf. Episcopie din Constanța.—19 și 20 Iulie 1935.

I u b i ț i l o r,

Dacă cercetăm istoria popoarelor din toate timpurile și căutăm să înțelegem cauza măririi sau decăderii lor, vom constata că ori de câte ori un popor s'a sprijinit, în dezvoltarea lui, pe puterea sfântă a credinței, pe înalta creațiune a moralei, pe acea disciplină evanghelică,—adânc pilduitoare și de incontestabil folos obștesc,—acel popor a propășit, s'a înălțat și a fost tare, marcând în decursul veacurilor, epoci neperitoare de prestigiu, de muncă biruitoare și de bună viețuire între oameni.

Și din contră : ori de câte ori un popor a nesocotit corabia credinței, lăsându-se târât în vâltoarea vieții de concepții păgâne, acel popor s'a clătinat și s'a prăbușit.

Ca să ne mărginim la prezent—pe care datori suntem să-l studiem cu toată atențiunea, pentru ca din învățămintele trecutului, din cerințele prezentului și din

nădejtile de viitor, să desprindem calea dreaptă a progresului și a desăvârșirii, — să privim în jurul nostru și vom vedea, cu tristețe, că astăzi ne stăpânește o depreșiune morală, socială și economică, ce schimbă chiar sub ochii noștri, fața lumii întregi.

Peste tot suferință, greutatea materiale apasă greu pe umeri, bănuiala și vrajba între popoare crește, șomajul aruncă desnădejde, sufletul se întunecă și omenirea fierbe în ascunzișul patimilor distrugătoare.

Și cel mai dureros fapt este că, în acest timp de frământare generală, oamenii, — în loc să alerge la izvorul vieții, la acel îndreptar divin, care înalță pe om deasupra vremurilor și care a cheazăuit biruința în toate timpurile, — ei pleacă urechea mai de grabă la inovații păgâne, propovăduite de dușmani, în numele unei civilizații materialiste, care scoate viața lumii din făgașul ei normal.

Să privim numai în Rusia și în Germania, unde cele două popoare, tari și mari până ieri, se sbat astăzi de moarte, cuprinse de frigurile unor reforme diavolești și privind cu atențiune, vom înțelege că distrugerea credinței strămoșești și înlocuirea ei cu zeități perimate de mii de ani, este cea dintâi pricină a tot regresul și a toată suferința.

La noi pericolul nu este așa de mare și totuși, cu toate că Milostivul Dumnezeu ne-a ajutat, prin eforturi de veacuri, să ne împlinim visul strămoșesc, deși avem o Românie Mare, frumoasă și bogată, cum nu sunt multe țări pe lume, ne aflăm în lipsuri, ne sbatem în necazuri, trăim greu, suntem nemulțumiți.

De ce această situație? — Unde să căutăm pricina suferințelor noastre?

Să fie oare numai vina evenimentelor externe, care frământă celelalte popoare și ne târăsc și pe noi într-o fatală încătușare? — Nu cumva stă răul în noi și între noi?

Am pus noi toți umăr lângă umăr, pentru consoli-

darea patrimoniului mărit cu sângele eroilor noștri ? — Am făcut, noi toți, aceea ce putem face fiecare, în activitatea noastră zilnică, pentru reculegerea unei vieți disciplinate, pentru ascuțirea voinței, pentru întărirea rațiunii, ca să nu ne clătinăm sub loviturile vremii ?

Iată atâtea întrebări, la care fiecare dintre noi va răspunde cugetului său, întocmai ca și înaintea tronului Lui D=zeu !

Iară eu, una spun : să fim înțelepți, să avem credința în D=zeu, după cum zice apostolul : „Iară mie să nu=mi fie a mă lăuda, fără numai în crucea Domnului nostru Iisus Hristos“, (Galateni VI. 4, 14.).

* * *

Lubiților,

Creștinismul a fost și este religia dragostei, a păcii și a ajutorului reciproc.

Biserica noastră—propovăduind cuvântul lui D=zeu —veghează de secole, lucrează neconținut în toată vremea și în tot ceasul și se roagă neîncetat, pentru perfecționarea spirituală, pentru sfințirea sufletului omenesc, pentru ca sub tăria unei puteri morale cât mai desăvârșite, lumea să poată trăi în pace și cu mulțumire peste tot pământul.

Adevărul istoric ni spune, că viața noastră creștinească și națională, moștenită din moși — strămoși, s'a plămădit și s'a păstrat, chiar în timpuri de răstriașe, în tinda bisericilor, de unde — pe aripi tainice de cântări divine, în miros de mirezme și tămâe și în sunet duios de clopot chemător la rugăciune, — a trecut în masele largi ale poporului, oțelind sufletele, care au întărit brațul și au înălțat inimile !

Aici, în tinda bisericilor, în fața altarului și a sfințelor icoane și sub amvon, au învățat generațiile trecute să creadă, să râvnească, să spere și să muncească pentru adevăr și dreptate.

Aici—mai ales—au învățat românii — sublimul da-

toriei și al jertfei.—Aici au deprins ei bărbăția de a suporta toate durerile, în nădejdea biruinței ! — Aici s'au călit sufletele atâtor mii de eroi și martiri ai neamului românesc, morți cu demnitate pentru credință, pentru țară, pentru Tron și pentru națiune, cu ochii și cu inima la steagul credinței, cu ultimul gând la vatra strămoșească, cu ultimul gest spre semnul crucii, care a învins și va învinge pe tot vrăjmașul, văzut și nevăzut, pentru că—prin cruce.—Răscumpărătorul Hristos a călcat puterea morții și a învins stăpânirea Iadului !

*
*
*

Iubiților,

Și astăzi, ca și în trecut, Biserica ne ia de mână din leagăn și ne conduce printre răspântiile înșelătoare ale vieții, până la ceasul cel din urmă, când sufletul nostru trece dela cele pământești.

Acest sfânt așezământ—Biserica — ne poartă și azi de grijă, ca o mamă, ne arată cum să ne tămăduim de păcate, cum să scăpăm de răutatea și de vicleșugul vrăjmașului, cum să ne întărim sufletul și inima prin puterea credinței.

Dar ce poate face ea, dacă firea noastră se împetrește uneori și nu voim să ne hotărâm a ne lepăda de unele obiceiuri lumești, care ne slăbesc și trupește și sufletește ?

Câtă valoare are învățătura bună, dacă noi ne îngrijim mai mult de cele plăcute trupului, iar de cele pentru folos sufletesc nu ne aducem aminte decât foarte rar ?

Care este de ajuns numai să ne numim creștini, să primim botezul lui Hristos, ca după această mare taină, — prinși în vârtejul unor trebuinți trecătoare, — să neglijăm îndatoririle noastre creștinești ?

Și iarăși : ce nevoie imperioasă ne poruncește ca în timp ce neglijăm aceste îndatoriri strămoșești, să umblăm totuși după altele, și încă împrumutate dela stră-

ini, cum sunt de exemplu : Ziua apelor, ziua laptelui, ziua mamei, etc. ?

Lăsând la o parte pe altele, mă întreb : oare nu e mai bine ca ziua apelor să fie sărbătorită odată cu biserica, atunci când a fost rânduită de sfinții părinți a se prăznui, adică în ziua Botezului Domnului, de Bobotează, când toate apele se sfințesc cu crucea răstignirii Mântuitorului, aruncată în ape de cler ?

Și iarăși : ce exemplu mai sublim — pentru „ziua mamei”—poate fi altul, decât ziua Maicii Domnului, de D=zeu Născătoarea și pururea Fecioara Maria ?

Ea a născut Fiu, pe care l-a dăruit lumii—ca răscumpărător al păcatelor noastre.—Ea ca o mamă plină de dragoste pentru Fiul său, i-a țesut, cu mâinile ei, cămașa de in, care după răstignire a fost pusă la sorti. — Ea a purtat grija D=zeescului său Fiu, dela ieslea din Betleem, până la praznicul Paștilor din Ierusalim, când copilul Iisus, în vârstă numai de 12 ani, „a stat între legiuitorii și înțelepții lui Israil, în templu, ascultându-i și întrebându-i pre ei” (Luca II. 46).

Ea a udat cu lacrimi calea dintre pretoriu și casa lui Caiafa și a îngenunchiat lângă crucea de pe Golgota și căutând spre Iisus, a zis : „Fiul meu prea dulce, cum ți-a răsplătit Ție norocul cel nemulțumitor ? — La cele din năuntru mă rănesc și cumplită sabie prin inima mea trece, văzând răstignirea Ta”.

Iată în două cuvinte modelul, pe care trebuie să-l aibă în inimă și în suflet toate mamele de azi, de mâine și de totdeauna.

Viața omului se scurge într'o clipă și noi creștinii suntem chemați să medităm sever și sincer, umblând numai în căile faptelor, care curmă suferința și înalță pe om, înfrățindu-l și apropiindu-l de D=zeu.

Se cuvine deci, în ceasul acesta și în toată vre-

mea, nu numai să ne numim creștini, dar să fim și creștini cu adevărat, după cuvântul Domnului.

* * *

Iubiților,

Ca smerit pastor sufletesc în via Domnului, m'am gândit să găsesc pentru iubiții mei fii și fiice duhovnicești din această Eparhie, un mijloc de alinare sufletească,—necunoscut în deajuns prin aceste locuri — și fără să am pretențiunea unei inovații miraculoase, ci din contră : urmând pilda altor mulți înaintași, v'am adus Sfânta Icoană a Preacuratei dela Sf. Mănăstire „Durău“ din județul Neamț ca să vă stea într'ajutor, — prin puterea credinții voastre.

De trei ani de zile neconținut, zi și noapte, această Sfântă Icoană, este slujită de frații noștri călugări, cu paraclise și acatiste, anume rânduite de sfinții părinți, pentru ca mila Domnului să se pogoare asupra celor ce vor alergera la dânsa.

De o săptămână de zile Maica Domnului călătorește, dela Mănăstire până la Constanța și în acest drum i s'au adus laude, închinăciuni și cântări duhovnicești de preoți și mulțime de credincioși și iată-o acum așezată în strană.

De azi înainte, ea va sta permanent la îndemâna trebuințelor voastre sufletești.

Alergați deci cu mic, cu mare, închinați-vă și sărutați cu evlavie Prea curatul chip al Prea Sfintei de Dumnezeu Nescătoare și cereți dela ea, cu credință, tot ajutorul în necazurile voastre, că la dânsa loc de încăpere este tuturor celor desnădăjduiți.

Iar după rugăciune curată și smerită la Sfânta Icoană a Maicii Domnului, puneți toată râvna, toată dragostea și tot curajul creștinesc, la contribuție permanentă, pentru ca prin faptele voastre zilnice, prin sentimentele sălășuitoare întru voi, să puteți stăpâni suferința și să vă mângăiați, limpezind cugetele voastre, către adevăr și

dreptate, căci numai astfel vom reuși să facem voia Domnului, numai astfel se va revărsa îndurarea Lui asupra noastră.

Și pătrunși de adevăratul spirit creștinesc, vom putea făuri caracterele salvatoare pentru familie și pentru țară, vom înmulți numărul cetățenilor posesori de adevărate valori sufletești, capabili să pironescă cumpăna vremii; cu toată vigoarea, cu toată statornicia și cu toată bărbăția,—spre fericirea noastră înșine, a neamului nostru și spre lauda lui Dumnezeu !

* * *

Aduc toate mulțumirile și binecuvântările mele onoratelor autorități, vitezei noastre armate și credincioșilor, care au însoțit și întâmpinat cu evlavie pe drum și la Constanța, Sfânta Icoană.

Înalt Prea Sfințitului Mitropolit al Moldovei și Sucevei D. D. Dr. Nicodim, toată recunoștința mea și a credincioșilor din Eparhia Tomisului, pentru binecuvântarea dată donatorului acestei Sfinte Icoane cum și pentru măsurile ce au luat în scopul cinstirii după cuviință a ei pe tot drumul.

Asemenea și fraților Episcopi : Lucian al Romanului și Ghenadie al Buzăului, pentru aceeași dragoste ce au arătat sfintei procesiuni pe teritoriul Eparhiilor lor.

Călduroase mulțumiri și binecuvântări D-ului Inginer Cezar Mereuță, Directorul Gl. al C. F. R., care cu râvnă de adevărat creștin, ne-a pus la dispoziție vagonul pentru transportarea Sfintei, precum și corul căilor ferate, care a însoțit sfânta procesiune, în cântări duhovnicești, măestrît executate.

Binecuvântări părinților din Mănăstirea „Durău”, precum și maicilor din schiturile „Almaș” — Neamț și „Rogoz” — Buzău, cari s’au ostenit și au înălțat rugăciuni și cântări necontenite, atât la Mănăstire cât și pe tot drumul până la Constanța.

Toate mulțumirile și binecuvântările mele fratelui

Ghiță, fericitul donator al acestei Sfinte Icoane, pentru dragostea ce a arătat Dobrogiu noastre prin dania și strădania sa și pentru evlavie ce are către Preacurata, Prea binecuvântata slăvita Stăpâna noastră de D-zeu Născătoarea și pururea Fecioara Maria.

O! Prea Sfântă de D-zeu Născătoare, Preacurată Maică, ceea ce ești plină de daruri! — Milostivește-te spre noi robii tăi, luminează sufletele și inimile noastre și ne învrednicește ca să scăpăm de toate primejdiile și ne-cazurile.

Păzește sub acoperământul tău cel sfânt, pe cei ce aleargă la tine, că tu ești liman celor înviorați, mângâierea lumii și bucuria neamului omenesc;

Pe cei asupriți îi mântuește și desleagă de păcate pe cei ce se roagă ție.

Apărătoare și ajutătoare în toată vremea, fii scumpei noastre Patrii — România Mare, — iar pe iubitul nostru Rege, Carol II-lea păzește-l întru mulți ani, că toate le poți câte le voești, Amin!

EPISCOP, † GHERONTIE

VERIFICAREA UNEI STĂRI CIVILE

S'a zis cu drept cuvânt, că figura Sfântului Apostol Pavel — „Misionarul Evangheliei și Apostolul Neamurilor” — domină începuturile destul de sumbre ale creștinismului, după cum gândirea lui stăpânește istoria teologiei creștine de-atâtea veacuri... Și n'nt'adevăr, mai că nu este fapt ori act mai însemnat — între apariția din calea Damascului și sfârșitul Domniei lui Nero — în care direct ori lăturalnic, Biserica să nu apeleze ori să nu se refere, la cuvântul și acțiunile marelui animator...

Iar cât privește literatura teologică, produsă dealungul vremii, este aproape exclus să fi putut apărea vreo operă în care să nu se evoace și... „*Evanghelia paulină*...?”

Geniul lui, pus în serviciul exclusiv al unei religiuni nouă și sfântă, n'a pregetat să se substituie „ambasador al lui Christos” — vreme de peste trei decenii, în care — pe jos și 'n condițiuni de epopee — a străbătut, în lung și 'n lat, continentele lumii cunoscute; iar epistolele lăsate posterității, în cadrul literar și filosofic neîntrecut au stăpânit și vor stăpâni, cât va fi terra, gândirea și sufletul de totdeauna.

Născut inițiator și conducător, Sfântul Apostol Pavel a putut să sesizeze, dela'nceput și primul, caracterul universalist al Evangheliei lui Christos, și să se dedea, fără ezitare și cu totul, unei acțiuni — pentru cei doisprezece ucenici, încă problematică și ezitantă... Cu voință fermă și cu orice riscuri, el a preconizat și executat tabula rasa, peste prerogativele tradiționale ale lui Israil; a declarat despărțită Biserica de sinagogă; și-a fixat creștinismul organizației proprii și de sine stătătoare, pe traseul jalonat de divinul său fondator, Iisus. Dacă a fost un om luminat și cultivat, în sensul vremilor noastre, este problemă, pe care-o voi trata, poate, în vreun alt număr al revistei; — dar, c'a fost un impulsiv — în senzul pozitiv al cuvântului, și-un intuitiv reese, cu prisosință, din toată activitatea și opera sa, grandioase. Ceva mai mult: intuitismul poate fi considerat, chiar nota caracteristică a geniului și calitate exclusivă a temperamentului lui. Raționamentul apare, la Sfântul Pavel, mai întotdeauna pe-al doilea plan, în expunerea ori specularea adevărilor religioase — sesizate pe cale de contemplare și de viziune directă — și misterele creștine cultivate și prelucrate, fără mijlociri de imagini ori simboale.

Realitățile spirituale îl copleșeau; și, toată opera lui n'a fost și nu este urzită decât pe baza lor, dedublă de frăție spirituală, pentru omenire. Deaceea, viața pământească și cotidiană — cu toate ambițiile și vanitățile ei — nu putea să-l atragă ori rețină, prea mult; și, sfaturile evanghelice ce-l urmăreau și stăpâneau, mai pretutindeni și 'ntotdeauna... Evreu prin naștere și educație — cultură; — grec, prin limbă și multe cunoștinți; — și roman, prin cetățenia romană, moștenită ori cumpărată de părinții săi — fie 'n Giscala — fie 'n Tarsul Ciliciei, cum poate fi mai probabil

Sau („cel rugat“ — ori „cel dorit“) a compărut Apostol și propagandist, în condițiuni excepțional de avantajoase și indiscutabil superioare, ucenicilor ierusalimiteni. Căci numai un evreu se putea interesa de Opera Mesiei, fără să se expună rigorilor legilor de oprimare, romane ori sinedriale; — numai un grec putea să străbată 'n lung și 'n lat, lumea imperiului, fără riscul disprețului și-al reprobării; și, numai un cetățean roman putea să iasă din cadrul orizonturilor, strimte palestinene, și să proclame frăția universală și Evanghelia, patrimoniu al omenirii întregi, de totdeauna și de pretutindeni.

În stabilirea completă a stării sale civile, Apostolul nu ne dă destule date și 'n ce privește căsătoria lui, cu toate că informațiile ne-ar fi fost destul de prețioase și utile. Tradiția primitivă a creștinismului nu spune nici ea nimic; iar părinții și scriitorii bisericești de mai târziu, emit păreri nedocumentate și nesprijinite, de niciun fel de probe. Versetul 3, din cap. IV, al epistulei către Filipeni: „Ba te rog și pe tine. credincios al meu tovarăș, ia-le cu îngăduială ca pe unele care — au luptat pentru Evanghelie“ etc. a făcut pe Clement Alexandrinul s'affirme, că Sfântul Pavel a fost căsătorit, și că îndemnul este adresat propriei lui soții, din închisoarea Romei.

Partizanii ai unei astfel de păreri, au căutat s'o documenteze; și-au adus, în sprijinul ei, calitatea de membru activ al sinedriului, a lui Saul, în debaterile procesului arhidiaconului Ștefan, un membru al acestui suprem for de judecată, neputând fi celibatar...

Argumentația ar părea logică și — atrăgătoare — dacă 'ntr'adevăr, tânărul: care păzise 'ntimpul lapidării, hainele victimei, fusese și membru al sinedriului, recent împrăștiat. Dar, faptul că Saul era prea tânăr, căci fusese, probabil, chiar coleg cu arhidiaconul ucis; și 'mprejurarea, că nici nu făcea parte din aristocrația iudaică, duc la concluzia că aserțiunea lui, din Acta XXVI.10: „Căci pe mulți sfinți i-am închis în temnițe, cu puterea, pe care o luasem dela arhieriei. Iar când erau dați la moarte, întăream și eu cu glasul meu“, nu se referă, decât la aprobările singulare și personale, ale

hotărîrilor, pe care sinedriul le da, în judecarea sectanților mesianici, deveniți, mai apoi, creștini.

Opinia contrară, că, adică, Apostolul a rămas, toată viața, celibatar, se sprijină pe textele: e bine pentru om să nuse atingă de femei“ și „eu aș vrea ca toți oamenii să fie cum sunt eu însumi“... din I. Cor. VII. 1. 7. adresate, cu ocazia doctrinei referitoare la căsătorie, pe care-o admite. „din îngăduință, nu din poruncă“.. v. 6.

Ea coroborează acest text, cu temperamentul nervos, și chiar bilos, al Apostolului — incapabil să poată rămâne, vreodată, pe vreun alt plan, decât planul întâiu; și, deci impropriu pentru o căsnicie, în care se cer destule și frecvente menajamente și compromisuri — ca să poată subsista în condițiuni normale și pașnice. Deasemenea, cu neastâmpărul lui activ și altruist, cu vioiciunea și impetuositatea, cu sensibilitatea și impresionabilitatea și cu emotivitatea, care trecându-l neconținut și profund, prin stări sufletești deosebite, l'ar fi făcut cu totul inapt unei discipline familiare.

„Ceea ce pare că face originalitatea lui Pavel — zice învățatul Sabatier — este unirea fecundă, în ea, a două activități spirituale, a două ordine de facultăți — rar de găsit, reunite în acelaș grad, în aceiași personalitate. Vreau să spun, despre puterea dialectică și despre inspirația religioasă, despre elementul rațional și despre elementul mistic, și, ca să mă servesc de chiar limbajul lui Pavel, despre activitatea lui NUS (intelect — rațiune — părere — sentiment — fel de-a cugeta) și PNEVMA (suflet-spirit“). Tablou pe care, savantul englez Findlay îl completează, cu ingeniozitate, cu un pasagiu referitor: „Adăogați, la aceste calități, căldura inimii Apostolului, ardoarea pasiunii și imaginației, care funda 'ntr'un sens, intuițiile lui mistice, concepțiile sale logice, o sensibilitate fină, o voință energică, o sinceritate bărbătească și-o tandrețe aproape femeiască, o vivacitate, o subtilitate de spirit, un humor, o perspicace facultate de observație morală, o abilitate și-un tact, un geniu de organizație și de putere înăscută de comandament, un dar de expresie, viguros și creator, care-i furniza veș-

mântul original, adaptat gândirii lui ; — toate aceste calități reunite contribuiau să facă, din Apostolul lui Christos, stăpânul constructor al Bisericii universale și al teologiei creștine“.

Astfel de date, care corespund realităților vădite, din toată opera apostolică, și din tot ce se știe referitor la el sunt apanagiul condeelor, care susțin celibatul Sfântului Pavel și care se opun documentației semnalată, profesată de partizanii formulei: Pavel căsătorit.

* * *

Cât ne privește, am putea aproba ambele conjecturi ; și, cu tot atâtea considerații, le-am putea, valabil, reprobă. Căci, nici aserțiunea căsătoriei — după cum nici cea a celibatului, nu sunt susținute de dovezi peremptorii și nici suficiente. Argumentațiile, și una și alta, sunt de egală valoare logică ; și nici una nici alta, nu ne pot convinge pe deplin. Deaceea, problema fiind deschisă și-un cuvânt ultim neputându-se, încă, impune, este deschis și drumul ipotezelor, când ele pot fi sprijinite de suporti scripturistici și tradiționali, de aceeași anvergură.

Aș putea, în speță, să se pună, și să se susțină chiar, că Sfântul Apostol Pavel a fost, pur și simplu, văduv. Caz în care, s'ar împăca și argumentația căsătoriei — căci va fi fost căsătorit Saul din Tars, nu Pavel—și-a celibatului, căci Misionarul n'a avut tovarășe civilă.

Teza — fără să pară temerară, nici riscantă — s'ar sprijini pe-o argumentație multiplă. Mai întâiu, iudeii în general, și cărturarii lor, în special, nu obișnuiau celibatul ; fiecare tânăr trecând prin căsătorie, între vârsta de 25—30 de ani. Și Saul, care-și terminase educația și instrucția, pela 25 de ani probabil, va fi avut — la convertirea, din calea Damascului între 25—30 de ani. Cum era fariseu, titlu cu care se și mândrește, ar fi greu de admis, să fi trecut peste prescripțiile sectei și peste tradiția lui Israil, și să fi rămas în stare de văduvie.

Conjectura pare cu atât mai admisibilă, cu cât, în chiar capitolul amintit, din I. Corinteni, se întânește versetul :

„celor ce sunt necăsătoriți și vuduvelor, le spun — bine este pentru ei, să rămână cași mine“... care poate da loc, foarte logic, la interpretarea că Apostolul să fi fost văduv.

— Și cu un astfel de răspuns, totuși, discuția rămâne deschisă — timpul urmând a-i pune capăt și-a încheia, astfel capitolul stării civile a Sfântului Apostol Pavel, care quasi complet, se prezintă:

„Iudeu din Tars, cetățean al unui vestit oraș al Ciliciei“ (Fapte XXI. 39) „slujesc lui Dumnezeu, cași părinții mei“ (II. Tinot. I. 3) „la opt zile am fost tăiat împrejur ; sunt din neamul lui Israil, din seminția lui Beniamin, evreu din evrei. În ce privește legea, fariseu“ (Filip. III. 5) În ce privește râvna, prigonitor al Bisericii ; — în ce privește dreptatea cea din lege, fără de prihană în viețuirea mea“ (Filip. III. 6) „sunt ei. sămânța lui Abraam? Așa sunt și eu“ (II. Corintheni XI. 22) „sunt fariseu, fecior din farisei“ (Fapte XXIII. 6) „M'am născut cetățean roman“ (Fapte XII. 28) La care, am mai putea adăoga: originar, probabil, din Giscala — cum susține Ieronim ; — născut, în anul 4 — după toate aparențele — cu câțiva ani, în urma nașterii Domnului ; — de profesie constructor de corturi și țesător de pânze respective ; cunoscător al limbilor arameică, maternă, și greacă, însușită, încă de copil; *văduv prin deces*, poate și prin divorț ; și mort în anul 67, al erei creștine — prin crucificare, în preajma Romei.

ION DINU-avocat

Școala duminicală

Școala duminicală își are originea în Anglia, și a fost inițiată și propovăduită de Robert Raikes (+ 1780). La început, cum se întâmplă întotdeauna, s'a dat prea puțin atențiune acestui nou factor de educație religioasă a tineretului. Dar când s'au observat rezultatele minunate ce încununau străduințele acestui nou apostol și ale celor cari l-au înțeles și l-au ajutat, metoda sa educativă a fost generalizată și în scurt timp școala duminicală a devenit a doua școală a Angliei ¹⁾.

Drept recunoștință, când s'a sărbătorit centenarul morții lui R. Raikes, în 1880, i s'a inaugurat și o frumoasă statuie, care-l înfățișează cu Sfânta Scriptură în mâna dreaptă, voind parcă să arate rolul covârșitor al acestei cărți în educația integrală a copiilor și a lumii întregi. Statuia a fost înălțată prin colectă publică de către Uniunea școalelor duminicale, și se află în grădina Cecil din Londra, pe malul Tamisei.

Apreciind binefacerile unei asemenea școli, unul din foștii studenți ai Universității din Oxford, D-l Dr. Gh. Ispir, în momentul de față Profesor la Facultatea de Teologie din București, o experimentează și la noi în țară, în cadrul unei Asociații Misionare a Studenților Creștini Ortodocși, pe care a'nființat-o în primăvara anului 1926.

Această Asociație de îndrumare misionară, numără ca membri ai săi majoritatea studenților în Teologie, precum și pe mulți din ai celorlalte Facultăți din București; iar activitatea ei se desfășoară în școlile duminicale de pe lângă numeroase școli primare din Capitală.

Suflete tinere, înălțate la acest grad de altitudine creștină prin focul mistuitor al entuziasmului lor, studenții misionari găsesc o deosebită ascultare și înțelegere la tinerimea școlară, spre care se'ndreaptă primii lor pași de apostolat.

Pe chipul blând și deschis al copilului, fiecare dintre ei a cetit dorința porților mai mici deacasă, să asculte nu numai po-

1) A se vedea : Cursul de Indrumări misionare. Prof. Dr. V. Gh. Ispir Buc. 1929, pp. 471-474.

veștile frumoase, dar și duioasa istorie a vieții Mântuitorului, pe care deși n'o pricepeau așa de bine cu mintea, o simțiau profund cu inima lor neintinată. Cămara sufletului de copil nu este imprevizibilă de gardul înfioarei bănuitoare, iar ușa acestui vrednic sălaș al Dumnezeirii este pururea deschisă.

Care-i rostul școlilor duminicale și căile pe care încearcă să aducă tineretul la Christos ?

În fiecare Duminică dimineața și în zilele de sărbătoare, copii din toate straturile sociale se adună la școlile în care învață. Aci, unul dintre studenții misionari face cu ei o oră de catehizare, care începe întotdeauna cu rugăciunea. Se continuă cu explicarea amănunțită a pericopei evanghelice din ziua aceea, însoțită de istorioare pentru o cât mai bună înțelegere și cu aplicații morale la viața lor. Succesul unei asemenea lecțiuni depinde în primul rând de însușirile pedagogice, entuziasmul și dragostea celui ce predă. Simpla utilizare a treptelor formale nu este suficientă, deoarece se ajunge la o simplă lecție de religie, cu caracter didactic. Ori nu acesta e scopul. Școala duminicală nu se poate confunda cu învățământul religios în școala primară, ci menirea ei este de a contribui la desvârșirea educației moral-religioase a tineretului. Deaceia materialul de predare nu poate consta numai din lecțiunile de religie, ci din istoria vieții Mântuitorului, explicarea Sfintei Evanghelii, sau a serviciului divin, după un program stabilit de mai înainte. Mai mult încă, acestea nu se predau școlarilor cu scopul exclusiv de a căpăta cunoștințe religioase, ci mai ales să se extragă din ele învățăturile cele mai potrivite și mai folositoare, pentru viața și îndeletnicirile lor.

Deasemenea, studenții misionari învață pe copii cântări religioase și naționale și le împart iconițe, reviste și broșuri cu conținut sănătos de zidire sufletească.

Apoi, studenți și copii în grup, merg să asculte serviciul divin la biserica din apropiere. Închipuiți-vă ce tablou minunat înfățișează aceștia, cari în loc să-și piardă vremea cine știe unde, stau ingenunchiați în fața sfântului Altar, rugându-se lui Dumnezeu pentru ei și părinții lor. Nu există niciun drum de înălțare adevărată, în afară de drumul crucii Mântuitorului; dar numai din Biserică pășim pe el.

Zi de zi s'au înmulțit ascultătorii, an de an s'au adăugat așeză-

mintele de cultură, care au adăpostit ostenele studenților misionari. Și lucrul lor a fost cu atât mai rodnic, cu cât au avut concursul neprețuit al Directorilor și institutorilor școlilor primare respective.

Asociația Misionară a Studenților Creștini Ortodocși, a mai desfășurat o lăudabilă activitate și'n alte direcțiuni. Așa de pildă, a dat concursul șezătorilor organizate de ateneele populare ; a făcut călătorii misionare la periferia și în jurul Capitalei, pentru a studia la fața locului necazurile și durerile celor mulți și nebagăți în seamă ; are câteva echipe de studenți misionari, care cercetează spitalele și lumea nevoiașă, dând ajutoare morale și materiale în limita posibilităților. Ba încă și Frăția misionară „Patriarhul Miron” se bucură de concursul său, deoarece în fiecare sărbătoare, pe lângă ceilalți predicatori, este și un student misionar.

Despre toate acestea însă, vom căuta să scriem pe larg cu alt prilej.

Mijloacele materiale restrânse ale Asociației, nu-i permit să dea o întindere prea mare activității sale. Totuși, trecutul său concretizat în cele realizate până acum, este o cheazășie că această minunată metodă de educație religioasă, școala duminicală ce formează baza activității sale, câștigă tot mai mult teren în atențiunea publică.

Nu se poate trece lesne cu vederea, că Asociația misionară a Studenților Creștini Ortodocși, servește și ca școală de îndrumare misionară, pe care o au la dispoziție în deosebi studenții Facultății de Teologie. Seriile ce se perindă și activează în Asociație, ca tot atâtea valuri de energii spirituale și de creator entuziasm, vor duce cu ele, în țara întreagă, experiențele misionare câștigate în vremea uceniciei.

Am expus mai pe larg activitatea acestei Asociații misionare în școlile duminicale, pentru a ne editica asupra rostului și metodelor sale. Câteva cuvinte acum, despre felul cum s'ar putea organiza asemenea școli și în provincie, unde intervin două cauze : a) mai întâi legea care obligă pe preot să predea învățământul religios în școala primară și b) în al doilea rând lipsesc misionarii. Cum am mai apus, prima nu constituie o piedică, iar a doua s'ar putea înlătura prin zelul și bunăvoința preotului. Trăind în bune

relațiuni cu învățătorii și elevii de curs secundar; aceștia ar putea împlini cu prisosință lipsa misionarilor, mai ales că școala duminicală se sprijină în primul rând pe apostolatul laic. În cel mai rău caz însă, preotul însuși, urmează să se ocupe în mod deosebit de educație moral—religioasă a copiilor, la orele de religie, iar Dumineca și sărbătoarea îi va chema la biserică.

Astfel, școala duminicală se poate organiza chiar în actualele împrejurări, și este de o netăgăduită utilitate. Mai mult decât orice ea înoadă tradiționalul fir ce unea Școala cu Biserica, aceste două mari forțe educative ale omenirii, care pot să-și îndeplinească misiunea numai printr-o colaborare cât mai armonică.

Diac. GH. M. SORESCU

Tot despre individ și societate

Spuneam într'un alt articol și tot în această revistă că e o greșală să vezi în acțiunile individului o monogeneză, când faptele lui au doi autori care se influențează reciproc: individul și societatea, și spuneam că e o inconsecvență din partea aceloră, care pe de o parte vorbesc de influența exclusivă a societății asupra individului, acesta fiind o simplă marionetă, iar pe de alta parte vorbesc de responsabilitate și sancțiune.

Să ne înțelegem: libertatea morală e una și libertatea socială e alta. Individul se determină singur, e liber în luarea unor hotărâri, o libertate interioară; când însă faptele care urmează deliberării nu păstrează un anumit drum, nu observă anumite principii și legi, ele vor suferi modificări față de intenționalitatea lor principală, vor suferi o știrbire, deci *stricto sensu*—nu se mai poate vorbi de libertate. Greșala, care ne face să desbrăcăm pe individ cu totul de libertate—chiar de acea morală—e că ne gândim totdeauna la traducerea în fapt a voinții, care e instrumentul libertății, la libertatea față de ceilalți indivizi, la libertatea de a face

tot ceea ce vrei fără să fii împiedicat de nimeni și nimic. E vorba deci de libertatea socială. A vorbi despre o libertate desăvârșită în societate e a vorbi despre ceva arbitrar, care ar fi tocmai nelibertate, ar fi individualism libertar, anarhism, dezorganizarea societății. Înainte însă de a se vorbi de libertatea individuală, trebuie să se aibă în vedere existența, care-i un principiu anterior libertății. Pentru ca să progreseze, să se bucure de roadele culturii și ale civilizației, pentru ca să i se asigure respectarea personalității lui, omul trebuie să se încadreze, să-și disciplineze poftele și tendințele, să nu se creadă un Jupiter Tonans, care din Olimpul lui n'are a da nimănui socoteală. El nu poate ignora legăturile care fac trăinicia oricărei organizații, nu poate fi —dacă își dă seama că nesocotind drepturile celorlalți și le nesocotește pe ale lui proprii—un erou nietzschean, pentru care binele și răul nu există, ci numai pasiunile lui.

În societate se poate vorbi de libertate și ea constituie un drept al individului, dar care ține până acolo de unde începe libertatea celorlalți și datoria lui. Individul nu trăiește singur, pentru că atunci nici n'am mai vorbi de libertate, ci în tovărășia altor oameni, fiind supuși aceluiași legi. Nu se poate neglija, nu se poate trece peste libertatea altuia pentru că și ceilalți, la rândul lor, ar putea face același lucru, iar în felul acesta am ajunge la dreptul celui mai tare la interdevorare, la nesiguranța bunului și persoanei noastre. Cineva are drepturi numai în măsura, în care știe să-și limiteze libertatea, recunoscând că are și datorii, care constau în recunoașterea drepturilor celorlalți sau cum zicea Bertauld, undeva : „Le devir c'est le droit reconnu en autrui“. Același echilibru dintre antiteze se cere și aici; punerea în armonie a dreptului cu datoria, care sunt frați, iar mama lor comună e libertatea.

În libertatea socială, nu trebuie să vezi forța fizică de a face tot ce-ți trece prin cap, ci forța morală care se supune legilor, spre binele tuturor indivizilor. Să nu se confunde puterea cu dreptul : cineva poate face multe, dar nu are dreptul să le facă. A crede că toți oamenii pot fi liberi

să facă tot ce vor în societate, e ca și cum i-ai socoti pe toți așa de puternici, de abili, de instruiți, de avuți etc. Libertatea e principiul conservator al individului, iar datoria e principiul conservator al societății; una fără altanu poate exista, e o completare a eului prin non-eu. Dacă eul ar însemna forță n'ar mai exista non-eul; și cum fiecare eu e pentru ceilalți un non-eu, existența ar fi imposibilă. O libertate nelimitată înseamnă inexistență, haos, e o iluzie primejdioasă și pentru individ și pentru colectivitate; libertate personală fără siguranța ei e o absurditate și — așa cum spune L. Stein — „ce n'est que sur leschauteurs des Alpes couvertes de neige qu'il peut pousser un cri naturel, sans courir le danger de se heurter à la consideration publique ou sociale“, sau cum spune mai departe: „Un cetățean englez, care respiră cu greutate sub sarcina nenumăratelor paragrafe de legi, ca și sub o mulțime imensă de imperative religioase, politice, morale estetice etc., trăește incomparabil mai liber, pentru că în interiorul acestei limite e cel puțin mai asigurat, decât un Cafru, Zuluf, care rătăcește în toate părțile, al cărui bun și viață sunt amenințate la fiecare clipă =(Lüdwig Stein! La question sociale au point de vue philosophique pag. 296 Paris 1900). Goethe avea dreptate când socotea că numai acela e vrednic de libertate, care știe să și-o cuturească în fiecare zi, formându-se la școala respectului, care ne liberează de eul nostru haotic. O libertate absolută e ca și cum ai lăsa pe cineva, care nu știe să înnoate, în mijlocul unei ape și-ai avea pretenția să ajungă la unul din tărmini.

Există un „al meu“ și nu „al tău“ exterioare, care nu pot fi încălcate fără să lovești în libertatea sau în dreptul cuiva.

Libertății absolute, pe care nu văd cum ar putea-o justifica logic, anarhiștii, i s'a opus totdeauna un corectiv; constrângerea, pe care și-o impune fie individul singur când e în stare s'o facă, fie că ea vine din afară. Că legile care cârmuesc societatea au fost privite ca emanând dela Dumnezeu sau dela oameni, necesitatea lor însă a fost totdeauna simțită. Indivizii au nevoie comune, pe care și le satis-

fac prin viață în comun — o solidaritate prin similitudini — dar au și nevoi diferite, pe cari și le satisfac prin servicii reciproce — solidaritate prin diviziunea muncii. Respectarea acestor raporturi, într'o societate organizată, se face prin legi, prin autoritate. Antichitatea toată se găsește pe acest drum, iar filosofii: sofisti, epicurei, neoepicurei, sceptici, toți se întâlnesc în a recunoaște că legile sunt călăuza indivizilor. Critias în „Sisyphé” spune că legile au luat naștere din nevoia de ordine în societate pentru a limita velleitățile individului de a-și lăsa frâu libertății, iar Socrates contra lui Hipias, care motiva neascultarea de legi prin instabilitatea lor, cere supunere chiar având în vedere această instabilitate, pentru că din supunere câștigă și individul și societatea. Și el îi pune pe cetățeni în dilema: sau se supun legilor sau părăsesc cetatea. E minunat răspunsul, pe care el îl dă lui Criton, care, venind la el în închisoare, îi propune evadarea: „S'au crezi tu că e cu putință să dăinuiască acest stat și să nu fie sdruncinate temeliiile lui, în care hotărârile luate de judecători n'au nici o putere și sunt zădărnice și răsturnate de particulari?” După Stoici, există o simpatie universală, o armonie între divin și uman, din care decurg datoriile omului ca membru al universului, de unde solidaritatea între indivizi. Indivizii sunt considerați ca o parte a divinului, frați între ei, cum afirmă Epictet, de unde și datoriile lor pe lângă drepturi.

Când zici legi, autoritate, zici respectarea a ceea ce asigură trăinicia colectivității și reprimarea aspirațiilor centrifugale ale individului. În drama aceasta socială, cum spune Leon Bourgeois, fiecare individ nu e numai spectator, ci și actor: complice sau victimă, dacă drama se termină în lacrimi, în violență și ură, erou dacă desnodământul se sfârșește în pace, dreptate și dragoste. (Solidaritate pag. 13 II-e ed. Paris 1926).

Oricare ar fi societatea, în mijlocul ei sunt indivizi, al căror coeficient intelectual și moral nu e suficient de ridicat pentru a le putea impune o conduită, care însoțită de fiecare om, ar face din acea societate o ordine desăvârșită. Totdeauna se vor găsi călcători ai legii, ai drepturilor al-

tuia ; de aceea cu dreptate se întreba pedagogul Foerster : „Vorbiți de autonomia individului, dar v'ați gândit vreodată la competența lui ? Și dacă mijloacele sale de cunoaștere sunt la înălțimea acestei sarcini, ca să găsească relația profundă între individ și viața socială ?” (Autorität und Freiheit pag. 5 Vierte'Auflage. München 1920). Acest rost îl are constrângerea : să asigure manifestarea, până la un punct și întrucât se coordonează cu libertatea celorlalți, a libertății fiecăruia în parte, ca fiecare să se bucure de roadele unei libertăți organice, creatoare. Altfel tot capitalul de bunuri morale, culturale, sociale, pe care generațiile trecute l-au lăsat, devin pulvis, cinis et nihil, tot ceea ce cu muncă și disciplină au creat înaintașii, se distruge printr'o rea înțelegere a libertății, pentru că așa cum spunea filosoful Kant: „Răul nemeritat, pe care-l faci altuia, ți-l faci ție : dacă furi, pe tine te furi, dacă ucizi, pe tine te ucizi, dacă lovești, pe tine te lovești.”

Sigur că legea isbutește să încadreze pe individ în societate, dar numai în parte ; ea e numai un paleativ, în fața căruia individul vrând, nevrând trebuie să se închine. Și totuși, cu toate legile, câtă desordine în lume și cât de mult, mult mai mult ar face un creștinism practic, trăit. Câtă ordine, câtă armonie s'ar clădi pe o înțelegere socială a învățăturii Mântuitorului Hristos ! O respectare a bunului aproapelui din dragostea față de el, socotind totdeauna în tăiu ce se cuvine altuia și pe urmă ce ți se cuvine ție, privind totdeauna „al tău” prin „al celuiilalt”. O înclinare spre frățietate, spre comuniune de simțire, făcând din conștiința ta o pluriconștiință, prin care să judeci ce nu e al tău cu acelaș interes ca și cum ți-ar aparține, punând în toate dragostea, care rabdă îndelung, este plină de bună-tate nu știe de pizmă, nu se laudă, nu se trufește, nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu pune la socoteală răul, nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr, toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă, dragostea, care nu pieren niciodată, cum încheie apostolul neamurilor acest capitol al dragostei creștine, care niciodată nu va fi îndeajuns de cetit și meditat.

Iată cheia de boltă, iată piatra, pe care ziditorii ordinii sociale au neglijat-o, dar care va trebui pusă în capul unghiului.

IERIMIA I. DECU

PATIMA VIEȚII

Viața omului se poate asemana cu un ocean întins de apă. Și precum valurile lui cele line și periodice au anumite momente de neliniște și sbucium, tot astfel de momente are și viața omului. O singură deosebire este ; neliniștea și sbuciumul oceanului este provocată de cineva din afară — furtună sau curenți — pe când cea a omului este provocată de el însuși. Și precum în ocean se găsesc insule, de care corăbierul se poate agăța în timp de furtună spre a scăpa din ghiarele peirii, tot astfel de insule putem găsi și în oceanul vieții. Dar nu pe orice insulă din acestea se poate adăposti corăbierul, căci unele sunt mici, formate numai din pământ și a căror coamă se ridică puțin dela nivelul apei, astfel că un val puțin mai mare îi poate trece pe deasupra și poate tări cu el în adânc tot ce găsește pe ea.

Tot așa nu se poate adăposti corăbierul pe orice insulă din oceanul vieții. Prin urmare și în oceanul de apă și în oceanul vieții vom găsi două feluri de insule de adăpostit : bune și rele. Iată dar că cel ce se avântă în largul acestor oceane trebuie să fie atent și să cerceteze bine insula pe care ancorează. Și atenția trebuie să fie și mai mare la corăbierul din oceanul vieții, unde aceste insule nu sunt măcar vizibile.

În oceanul de apă vom găsi multe insule bune și multe rele de ancorat, în cel de-al-doilea însă, vom găsi doar două : una bună, alta rea. Acestea sunt însăși elementele, din care se compune în ultima analiză universul întreg ; elementele din care se compune ființa noastră omenească : *spirit* și *materie*.

Ele sunt cele două realități ale existenței. Sunt strâns legate între ele, sălășluind chiar una în alta, dar profund deosebite în esența valorii lor.

Una e divină și veșnică, alta luminează și vremelnică. Una este ocean, care, precum am văzut, poate scăpa pe naufragiat din valurile peirii, cealaltă este ocna care îl afundă tot mai mult. Una este insula bună de ancorat, alta este insula cea mică de pământ, rea de ancorat. Să ne ferim deci

de a ancora pe aceasta din urmă! Dar vai !... căci cu toții tot de aceasta ne agățăm, crezând că vom găsi scăparea în ea. Tot după aceasta întindem mâinele, deși știm sigur că ea ne e peirea noastră. După aceasta rătăcim tot timpul și ne facem din ea însuși scopul vieții.

Și afirmând aceasta cred că nu am exagerat nimic.

Dar ca să vă convingeți mai bine, întoarceți-vă cu gândul în trecut și cercetați istoria omenirii dela un cap la altul și spuneți apoi, care a fost oare scopul, în ultima lui esență, al atâtor și atâtor lupte dintre popoare?

Pentru ce s'a frământat și se frământă omul din zori și pân 'n seară?

Pentru ce curge atâta sudoare după frunțile tuturor? Nu oare pentru aceea ce numim noi materii? Scopul ultim al acestor lupte și frământări nu a fost și este un scop material? Desigur!

Iată pata cea mare a omenirii, iată patima vieții! Iată de ce în lumea aceasta găsim puțini fericiți, iată de ce omenirea se sbate pe acest pământ ca în lanțurile robiei.

Pentru că au închis ochii și nu vor nici să vadă și nici să se agațe de insula mântuirii și-a fericirii.

Pentru că s'au lăsat a fi robii acestui dușman atât de ușor de 'nvins. Pentru că și-au astupat urechile și nu vor să audă cuvintele cele atât de adevărate și sigure ale evangheliei: „Nu vă adunați comori aici pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde furii le sapă și le fură; ci vă adunați comori în cer, unde nici molia nici rugina nu le strică și unde furii nici le sapă, nici le fură“. (Mut. 6—19=20).

Evanghelia spune clar tuturor, că omul nu va găsi niciodată fericirea în bunurile materiale.

Ele sunt primejdioase atât existenței sufletești cât și celei trupesti prin faptul că ele sunt: 1) vremelnice (Prov. 27⁼²⁴), 2) nestatornice (Eccl. 5⁼¹⁴; 6⁼²; Tim. 6⁼ⁱ). 3) neîndesulătoare (Eccl. 4⁼⁸; 5⁼¹⁰);, 4) izvor de ceartă și ură între oameni (Gen. 13^{=6,8}. 26⁼¹⁶; 31^{=1,2}), 5) înșelătoare (Mat. 13⁼²²; Marcu 4⁼¹⁰). etc.

Iată numai câteva, căci am putea găsi foarte multe, din acele însușiri primejdioase și cred că nu e nevoie să aducem

și alte dovezi căci de aceasta se convinge ușor oricine a parcurs o parte din drumul acestei vieți.

Și dacă vom cerceta încă Sf. Scriptură, nu vom găsi nici un loc, în care să ni se spună că bunurile materiale sunt de vreun folos omului.

Pe lângă relele enumerate mai sus, mai găsim și altele care duc la pieirea și negarea sufletului nostru.

Astfel, prețuirea prea exagerată a acestor bunuri ne duce : la uitarea de Dumnezeu (Deut. 6=^{10, 12} ; 8=^{12, 11}), la tăgăduirea Lui (Prov, 30=^{8, 9}), la revolta contra lui Dumnezeu Neum. 9=^{25, 26} ; Ier, 22=²¹), la lepădarea de Hristos (Mat. 19=^{21, 22} ; Marcu 10=³²) și multe altele.

Dar ce poate fi mai dureros ca aceasta ? Ce mai rămâne în noi dacă uităm, ne lepădăm și tăgăduim pe Creatorul nostru, tocmai ceea ce este mai nobil, sublim și ideal în acest univers ? Nimic, doar niște putregaiuri, iată tot ce rămâne.

Bunurile materiale fac ca viața noastră să fie plină de griji : (Dulce este somnul lucrătorului, de mănâncă mult sau puțin ; dar preț avut nu-l lasă să doarmă îmbelșugarea sa" (Eccl. 5=¹²) ; care nu fac altceva decât să ducă la istovirea completă a corpului nostru.

Ele ne duc la mândrie (Deut. 8=^{13, 14}), la lux (Ic. 5=⁵), la asuprirea semenilor noștri (Ioc. 2=⁶), la silnicie (Mih. 6=¹²) și alte vicii.

Răvna prea mare după ele ne dă imbold și alte fapte mai josnice, precum : înșelătoria, hoția, comiterea de crime, după care urmează, de sigur, ruinarea casei și a vieții însăși.

Și așa putea să înșir multe din aceste rele, dar mă opresc aci, căci fiecare le cunoaște. Concluzia este că nu trebuie să punem preț prea mare pe aceste bunuri materiale când le avem și nici să nu ne îngrijim de procurarea lor când nu le avem, căci iată ce spune Mântuitorul în predica sa de pe munte : „De aceea vă zic : nu vă îngrijorați pentru viața voastră, ce veți mânca și ce veți bea, nici pentru trupul vostru, cu ce vă veți îmbrăca. [Au nu este mai însemnată viața decât hrana și trupul decât haina ? Priviți la păsările aerului ; ele nici nu seamănă, nici nu secără, nici nu adună în grânare și Tatăl vostru cel ceresc le hrănește. Dar oare

nu sunteți voi mai de seamă decât acestea? Și apoi care din voi îngrijindu-se, poate să adauge la statura sa măcar un cot? Și de haină de ce să vă îngrijorați? Priviți crinii câmpului cum cresc! Ei nu se ostenesc, nici nu torc, dar drept vă spun, că nici Solomon în toată slava lui nu s'a îmbrăcat ca unul din ei. Dacă însă pe iarba câmpului, care astăzi este și mâine se aruncă în cuptor, Dumnezeu o îmbracă așa, apoi cu cât mai vărtos pe voi, puțin credincioșilor? Deci să nu vă îngrijorați, nici să ziceți: ce vom mânca sau ce vom bea sau cu ce ne vom îmbrăca?

Pentru că toate acestea le caută păgânii și pentru că Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți trebuință de toate acestea. Căutați însă mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăoga vouă. Nu vă îngrijorați dar pentru ziua de mâine, căci ziua de mâine singură se va îngriji de sine". (Mat. 5^{35, 34}).

Dar de aci nu vreau să înțelegeți că nu trebuie să ne îngrijim deloc de starea noastră materială. Nu, căci ea este necesară până la un punct existenței trupesti și prin aceasta celei sufletești.

Bogăția „nu e un vițiu, numai prin faptul că o posedă cineva, după cum nici sărăcia nu e o virtute, afară de cazul când e intenționată, pentru urmărirea de bunuri superioare". ¹⁾

Poți fi în acelaș timp cel mai bogat om și cel mai bun creștin.

Totul depinde dacă tu îți ei față de tine însuți câteva obligații.

Una din aceste obligații este de a pune toată averea ta sub punctul de vedere creștinesc, adică de a o întrebuința în opera de binefacere socială și caritate față de cei lipsiți.

Scopul unei astfel de întrebuințări ni-l arată Sf. Ap. Pavel în epistola I către Timotei: „Spune-le celor ce au bunuri materiale să facă bine și să se îmbogățiască în fapte bune, să fie darnici și milostivi și astfel să-și adune comoară temeinică pentru viitor și să dobândească viața veșnică", (6¹⁸).

Să privim dar bunurile materiale nu ca scop al vieții, ci

Arhim. Scribori, curs de Teologie Morală pag. 330.

numai ca un mijloc pentru desăvârșirea noastră. Ele ne vor putea da atunci prilejul să ne ridicăm într'o sferă mai înaltă. Te vei simți totdeauna împăcat cu conștiința ta și sufletul tău va fi destul de tare ca să înfrunte orice pedică ce-i va eși în cale. Te vei simți curat ca zăpada. Vei fi fericit.

JUSTIN N. VASILESCU

Un modest omagiu, adus unor realizări nobile

În Duminica de 20 Octombrie, într'o zi frumoasă, cu un soare molatec de toamnă, la Sfânta Mănăstire „Gherontie Episcopul“ din Balaciu de Jos, a fost mare sărbătoare. În această zi binecuvântată de Dumnezeu, în asistența unei mulțimi foarte numeroase de credincioși, Prea Sfințitul Episcop al Eparhiei Tomis-ului, asistat de Protoiereu Gh. S. Popescu și un sobor numeros de clerici, a celebrat cu un deosebit fast, oficiul divin de inaugurare al școlii de cântăreți, adusă ca să ființeze pe lângă Sfânta Mănăstire.

Cu această ocazie, Prea Sfințitul Episcop a ținut și o magistrală cuvântare în graiul blând și armonios ce-l este caracteristic, vorbind despre *„importanța aducerii școlii de cântăreți în mediul neprihănit al Sfintei Mănăstiri.“*

Ca să ncerc să redau sau să completez cela ce Prea Sfințitul Episcop a spus cu acel prilej, — ar însemna ca să scad, să micșorez, din importanța deosebită a cuvântării. De aceea, nici nu cutez ca să procedez în felul acesta; ci alt ceva voiesc să relev.

Atât școala de cântăreți, inaugurată atunci, cât și Sfânta Mănăstire unde a avut loc serbarea, fiind două ctitorii ale Prea Sfințitului Episcop Gherontie și cum

Prea Sfințitul Stăpân, în frumoasa și înțeleaptă cuvântare ce a ținut, n'a lăsat nimănui impresia că aceste două opere s'ar datora spiritului de sacrificiu al Prea Sfinției Sale—, se cuvenea, cred, ca în semn de recunoștință și admirație pentru operele realizate—, cineva să aducă un omagiu modestiei și înțelepciunii, de care a dat dovadă Prea Sfințitul Stăpân; cum însă, timpul de-atunci fiind prea scurt, n'a permis acest lucru și având în vedere că operele de mai sus, ce formează ctitoria Prea Sfințitului Episcop, n'au fost înființate pentru un timp limitat, vremelnic, ci pentru *a fi făclie de lumină și veghe morală în toate timpurile care vor urma*, socot că un omagiu adus, este bine venit în orice timp. . .

Prea Sfințite Stăpâne,

Prin sfințirea noului așezământ al școlii de cântăreți, ce formează ctitoria Prea-Sfinției-Voastre, s'a sărbătorit, nu numai actul în sine de sfințire al noului locaș, ci și persoana venerabilă a Prea Sfinției Voastre căci știut este de oricine, *că operile nobile sfințesc pe cel ce le realizează*; așa dar, serbarea din 20 Octombrie a avut o îndoită importanță, *căci s'a cinstit atunci, atât opera, cât și cauza care a produs-o și care se confundă cu Prea-Sfinția-Voastră*.

Fapta Prea-Sfinției-Voastre, de a aduce școala de cântăreți în mediul curat al Sfintei Mănăstiri, este cu atât mai nobilă, cu cât ea corespunde atât scopului școlii în general, cât și unei necesități cu adevărat creștine. Corespunde scopului școlii în general, într-un cânt un adevărat focar de cultură trebuie să se bazeze pe religiozitate și moralitate.

Acesta este scopul sublim, condiția sine qua non a oricărui așezământ creștin. Școala care nu se bazează pe acești doi factori, nu este școala care ne trebuie nouă creștinilor. Școala care tinde să dea elevului numai un bagaj de cunoștințe, școala care se adre-

sează numai intelectului și inimii nu, nu este școală creștină pentru că tinde să dea elevului numai știință, neglijând dragostea, tocmai floarea cea mai de preț a creștinului adevărat.

O astfel de școală, care tinde să dea numai știință, nu este creștină, pentru că este condamnată de însuși Sfântul Apostol Pavel, când zice că : „*Știința sumește, iar dragostea zidește*“.

Iată Prea Sfințite Stapâne, un citat din Sfânta Scriptură, pe care nu mă îndoiesc că L-ați avut în mintea luminată a Prea Sfinției Voastre, când ați dispus aducerea școlii de cântăreți pe lângă Sfânta Mănăstire !

Religiozitatea și moralitatea o va căpăta această școală și odată cu ea și fii săi, din viețuirea împreună cu Sfânta Mănăstire, o alta ctitorie a Prea Sfinției Voastre. De aici înainte, școala de cântăreți se va adăpa din izvorul permanent religios-moral al Sfintei Mănăstiri, radiind și eu la rândul ei cultura necesară pentru o mai bună înflorire a vieții monahale.

Iată un ajutor reciproc între aceste două instituții ale Prea Sfinției Voastre, care folosește atât uneia cât și celeilalte ! De aici înainte, cărțile elevilor acestei școli vor împrăști nu numai lumină, ci și și miros de tămâe, simbolul religios-moral, simbolul de evlavie, ce trebuie să cuprindă pe oricine s'ar apleca asupra unei cărți. Dar nu numai atât. Aducerea și funcționarea școlii acesteia pe lângă Sfânta Mănăstire mai reprezintă și garanția împlinirii scopului special, pentru care este înființată o școală de cântăreți. Practica muzicală, pe care se bazează o astfel de școală, o vor face elevii acestei școale, la Sfânta Mănăstire, mai bine de cât în oricare alt loc. În afară de aceasta și după cum Prea Sfinția Voastră a arătat în cuvântarea ținută atunci, cu un lux de argumente neîntrecut, elevii acestei școli vor învăța la Sfânta Mănăstire diferite meșteșuguri ca : tâmplărie, apicultură, pictură, agricultură, precum și în ce fel se poate administra în chip rațional o gospodărie.

Toate aceste cunoștințe diverse, pe care ei le vor căpăta, le vor fi de un real folos în activitatea lor misionară, pe care o vor desfășura alături de preot, atunci când vor absolvi școala...

Mă feresc să intru în amănunte, care ar însemna ca să repet ceea ce Prea Sfinția Voastră a arătat în chipul cel mai desăvârșit cu înțelepciunea, care vă caracterizează.

Fericită trebuie să se considere școala inaugurată la 20 Octombrie în prezența Prea Sfinției Voastre, asemenea viei din Sf. Evanghelie, care se bucură de încrederea stăpânului său, care o sapă, o împrejmuiește și îi zidește teasc, pentru a da rodu! ei la vremea potrivită!

Fericit vă puteți considera Prea Sfințite Stăpâne, asemenea stăpânul viei din Sf. Evanghelie, care merge să culeagă roadele viei sale, pe care a îngrijit-o!

Roadele pe care le culegeți și le veți culege, este mulțumirea sufletească, pe care o aveți, știind că opera ce Ați întreprins vă va supraviețui, rămânând *ca model de spirit de abnegație și sacrificiu*.

Fericirea Prea Sfinției Voastre este deplină atunci, când vă gândiți că, prin opera ce ați realizat, veți rămâne nemuritor, căci știut este, *că prin faptele sale bune, omul trăiește deapururi!*

Fie ca aceste două ctitorii ale Prea Sfinției Voastre, să se bucure de ocrotirea Bunului Dumnezeu, pentru a-și ajunge scopul, pentru care au fost create, iar urarea cea mai potrivită, pe care ar putea să o facă cineva, acestor două ctitorii ale Prea Sfinției Voastre, este destul de bine concretizată în necunoscutul dicton: „*vivat, crescat, floreat*”!

Intru mulți și fericiți ani, Prea Sfințite Stăpâne!

OCTAVIAN IATAN

Student Teolog

10 ANI DELA MOARTEA PREA SFINȚITULUI ILARIE, PRIMUL EPISCOP AL CONSTANȚEI

Intr'o atmosferă de dragoste și deplină cucernicie s'a făcut comemorarea celor 10 ani decând Episcopul Ilarie a trecut din această viață. S'au făcut poftirile cuvenite rudelor și tuturor cunoscuților și celor ce au fost în slujba sau au primit binecuvântarea sa. Un regret s'a strecurat în inimile celor prezenți că mare parte, tocmai din cei ce au fost iubiții sau apropiații dispărutului, n'au găsit vreme să vină la această sărbătoare. Încăodată se dovedește că recunoștința e o floare rară pe aceste meleaguri. Sfânta Liturghie și panahida s'au săvârșit în dimineața zilei de 26 Septembrie 1935, la Catedrală, de însuși Prea Sfințitul Episcop Gherontie, urmașul în scaun și fost vicar al dispărutului, înconjurat de Consilierii Referenți și protopopii eparhiei. Au fost de față reprezentanții autorităților și ai armatei, precum și membrii familiei ilustrului repauzat. La Liturghie predică Vicarul eparhiei, iar la panahidă vorbește Prea Sfințitul Episcop Gherontie, în cuvinte ce storc lacrimi.

După tradiție, s'a servit masa în palatul episcopal, masa dragostei și legăturii sufletești, la care au luat parte cei prezenți.

Aci se face evocarea vieții și meritelor dispărutului. Luând cuvântul protopopul Vasile Nanculescu-Călărași, înfățișează pe dispărut cu calitățile și meritele sale dinainte, pe când se afla preot, profesor și în ad-ția bisericii în Eparhia București.

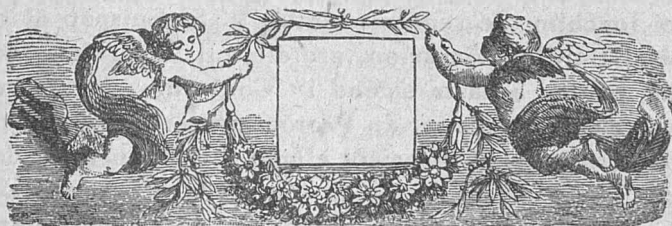
Apoi vorbește Prea Sfințitul Episcop și descrie viața sufletească a celui comemorat în legătură cu

ocuparea scaunului eparhial, relațiunile cu cei cu care a lucrat și i-a cunoscut, storcând lacrimi, de emoțiune a dragostei și evlaviei, dela cei prezenți. Ia cuvântul preotul Ștefan Dumitrescu, Consilier Referent, arătând că sărbătoarea de azi e un popas sfânt de amintire a răposatului și a întregului șir de Episcopi ce se ridică până la Apostolul Andrei, predicatorul creștinismului aici, prin care și noi azi suntem cei mai vechi creștini din Europa ; dar e o comemorare și pentru munca depusă 10 ani în Eparhie. În fața frământării sufletești a poporului nostru, se cere unitate și zid de dragoste în jurul Ierarhului nostru, ce reprezintă unitatea bisericii, urând trăinicie eparhiei și sănătate ierarhului nostru.

Vorbește D-l Vulcan, ajutor de primar al Constanței, pentru Episcopul Ilarie răposatul, prezentându-l ca pe un bun român și mare ierarh ; stăruie în a arăta că prin opera săvârșită în eparhie, Prea Sfințitul Episcop Gherontie e demn urmaș al răposatului.

Prea Cuviosul Vicar dă unele relațiuni oficiale și sfaturi pentru preoțimea eparhiei, pe care o socotește cu un cusur : puțină disciplină.

Ref d.

Η ΕΙΣ ΜΠΕΛΤΣΑΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ ΜΕΤΑΒΑΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

DELEGAȚIA PATRIARHIEI ECUMENICE TRIMISĂ ÎN BĂLȚII ROMÂNIEI

(Traduce din „Ὁρθόδοξια”
din luna Iunie 1935 pag. 222—225)
de HARALAMBIE P. HAGIOPOL
student în Drept și Teologie

Cu cele mai sacre și frumoase păreri, s'a reîntors, în luna Iunie ziua a noua, delegația Patriarhiei Ecumenice, care plecase în Bălții României, spre a participa la inaugurarea (ἐγκαίνια) Catedralei de acolo.

Delegația era compusă din: Sanctitatea Sa Mitropolitul Maximos al Chalcedonei (Χαλκηδόνος) și de însoțitorul său părintele arhimandrit Adamantie Kasapidis

Trimișii Patriarhiei au fost salutați de M. S. Regele Carol II al României, de Prea Fericitul Patriarh al României D-l Dr. Miron Cristea, de membrii Guvernului, precum și de întreaga Ierarhie.

Delegația Patriarhiei Ecumenice, părăsind Constantinopolul în ziua de 29 Maiu, a ajuns a doua zi de dimineață în Constanța pe un vas românesc. Aci, trimisul Patriarhiei a fost întâmpinat și salutat de Prea Sfințitul Episcop, al Episcopiei din Constanța D-l Gherontie, de Arhimandritul Episcopiei Ioachim, de reprezentantul, P. S. Episcop al Hotinului și al Bălților Vissarion, protoiereul Eparhiei lui Leon Stoika, pentru aceasta sosind în Constanța și având ordinul să însoțească delegația, de Protopresbiterul Constantin Moraitachi, superiorul bisericei ellene din București, de Economul Stavros Despolopoulos superiorul Comunității ellene din Constanța, de preotul adjutant al bisericei ellene din Constanța, Anghelos Aspridis, de Arhimandritul Neofitos Stamatiadis superiorul comunității din Mangalia etc.

Delegația după debarcare s'a îndreptat spre Palatul Episcopiei întâmpinată fiind de P. S. Episcop Gherontie, care a condus întreaga suită la Catedrala din Constanța și unde, după o mică rugăciune, la care au cântat și elevii școlii de Muzică bisericească din Episcopie, P. S. Episcop Gherontie a salutat călduros pe delegatul Patriarhiei, adresându-i frumoase și memorabile cuvinte.

Tot astfel trimisul Patriarhiei a mai fost salutat și de Protoierul Leon Stoika, în numele P. S. Episcop al Hotinului și al Eparhiei lui.

După o scurtă odihnă, delegația condusă de P. S. Episcop Gherontie și de întreaga suită, s'a îndreptat spre închinare la Sf. biserică a Comunității Ellene.

În biserică s'a cântat o Doxologie, asistând delegatul Patriarhiei în mijlocul mulțimii.

Pe la sfârșitul Doxologiei, P. S. Episcop Gherontie s'a adresat delegatului Patriarhiei de data asta în grecește, întonând că simte o deosebită stimă și fericire sosind și primind în Eparhie Sa pe Episcopul Maximos, explicând totdeodată și scopul acestei delegații, ca o atenție și iubire a Patriarhiei Ecumenice față de biserică și poporul român. P. S. Episcop Gherontie declară în sfârșit că în persoana trimisului Patriarhal, salută în numele clerului și credincioșilor creștini din Eparhia Sa, biserică Ortodoxă din Răsărit împreună cu care biserică română avea, are și o să aibe întotdeauna o strânsă legătură canonică bazându-se pe dragostea lui Hristos și pe învățătura sfintei Evanghelii.

Delegația a fost apoi salutăată de superiorul Comunității, evidențiind adâncă emoție a tuturor credincioșilor creștini din Comunitate din cauza prezenței trimisului Patriarhal, care a binecuvântat Comunitatea în numele Patriarhului Ecumenic.

Trimisul Patriarhal în puține cuvinte a analizat scopul sosirii delegației în România, mulțumind P. S. Episcop Gherontie și Comunității pentru strălucita primire, transmitând totdeodată binecuvântările Patriarhului Ecumenic, dând în sfârșit unele sfaturi părintești credincioșilor ca să rămână cu tărie în Sf. Tradițiuni ale credinței noastre și urarea ca să trăiască în iubire și armonie în primitoarea țară.

După Doxologie, delegația, însoțită de P. S. Episcop Gherontie, a vizitat școala Comunității Ellene și Cantina elevilor lipsiți de mijloace, precum și clubul „Elpis”.

Delegația apoi a trecut pe la Consulatul turc, unde a lăsat unele cărți de vizite. Delegația însoțită pretutindeni de P. S. Episcop Gherontie, de cler și de Consiliul Comunității precum și de reprezentantul Episcopului de Hotin, s'a plimbat cu mașina prin pitoreștile locuri ale Constanței.

P. S. Episcop Gherontie a oferit în onoarea și cinstea delegației marele dejun din Palatul Episcopiei, la care a luat parte și întreaga suită.

Apoi P. S. Episcop Gherontie și-a exprimat sentimentele de adâncă cinste și devotament față de marea Biserică a lui Hristor, și față de Mitropolitul Maximos, rugându-se totdeauna și pentru mult valoroasa sănătate a Patriarhului Ecumenic.

La acestea a răspuns trimisul Patriarhiei, exprimându-și călduroasele mulțumiri pentru toate și în deosebi pentru părinteasca protecție și iubire, cu care P. S. Episcop al Constanței a primit această delegație, și pentru că cu multă dragoste îmbrățișează Comunitatea Ellenă din Eparhia Sa.

Din Constanța delegația a salutat prin telegraf pe Prea Fericitul Patriarh D-l Miron, și pe la ora 7 d. m. delegația a fost condusă la gară de P. S. Episcop Gherontie, de clerul român, precum și de numeroși membrii a Comunității Ellene. În tren delegația era însoțită de reprezentantul P. S. Episcop al Hotinului și de protopresbiterul C. Moraitachis.

În București delegația era așteptată de al doilea reprezentant al P. S. Episcop al Hotinului, cunoscutul profesor D-l Constantin Tomescu. Delegația a tras apoi la hotelul Splendid. În dimineața de 31 Maiu, au sosit la hotel spre a saluta delegația, trimișii Prea Fericitului Patriarh al României D-l Dr. Miron Cristea și anume arhimandriții Patriarhiei Eugeniu Lain și Filaret Ioku, eclesiastul Patriarhiei și Exarhul Sfintelor Mănăstiri, cari au salutat delegația în numele Prea Fericitului Patriarh. Aceștia, precum și reprezentanții Ministerului al Cultelor precum și Comunitatea Ellenă din București, trebuia să primească delegația la gară, însă

din cauza relei înțelegeri cu privire la ora sosirii delegației în Capitală, primirea, care a fost organizată de timpuriu, a eșuat.

Pe la ora 10 a. m. delegația, însoțită de cei doi reprezentanți ai Episcopului Hotinului și de protopresbiterul C. Moraitachis, a fost primită de Patriarh.

Urmează logosul sanctității Sale Mitr. Maximos adresat Prea Fericitului nostru Patriarh și răspunsul Acestuia către S. S. Mitropolitul Maximos.

Urmează apoi vizita Mitr. Maximos, care a făcut-o Ministerului Cultelor, precum și vizita făcută Legațiunii turcești. Apoi urmează dejunul dat de Prea Fericitul Patriarh al României în onoarea și cinstea delegației.

După dejun, delegația însoțită de părintele Arhiman-drit Filaret, au vizitat Mănăstirile : Cernica și Pasărea.

În seara zilei de 31 Maiu delegația a pornit spre Bălți. Trecând delegația prin Iași a fost salutăată de reprezentanții Mitr. Moldovei Nicodem. În acelaș tren aci s'a urcat și P. S. Episcop al Dunărei de jos Kosma, îndreptându-se spre Bălți spre a participa la inaugurare în numele Prea Fericitului Patriarh și Sf. Sinod.

H. P. HAGIOPOL

Scrisoarea Episcopului englez Reginald al Riverinei, către Prea Sf. Episcop Gherontie al Constanței

PREA SFINȚITE,

Am sosit cu bine la Istanbul și mâine sper să vizitez Fanarul și dacă îmi va fi posibil și pe Sanctitatea Sa Patriarhul la Kalki.

Sunt prea recunoscător Sfinției Voastre pentru primirea ce mi-ați făcut și am regretat foarte mult că,

fiind nevoit să plec, nu am avut fericirea să Vă întâlnesc la dejunul Consulului.

Voiu păstra cu căldură fotografia Sfinției Voastre, pe care o voiu ține în biroul meu de lucru în Australia.

Plecând din România, duc cu mine cele mai fericite amintiri despre Sfinția Voastră, pentru Sfânta Voastră Biserică și Clerul Român și sper că voiu avea fericirea să mă întâlnesc încă odată cu Sfinția Voastră.

Cu cele mai bune urări și rugăciuni,

Vă rog să mă credeți Prea Sfinte,
al Domniei Voastre Sincer,

REGINALD

Episcop al Riverinei

Buletinul Cercurilor Culturale și al activității din parohii și protoierii

■ Conferințele pe județ anuale ale cântăreților, după spusa protoiereului județului Ialomița, au avut loc pentru prima dată anul acesta în zilele de 17 și 18 Iulie a. c., sub președinția sa. La acestea au participat majoritatea cântăreților, președintele cântăreților din toată țara Profesor I. Popescu-Pasărea și câțiva preoți din județ și orașul Călărași, unde, la biserica catedrală a orașului s'a oficiat sfânta liturghie și te-deum. După cuvântul de deschidere rostit de președintele filialei, cântărețul Alexandru Băcescu, au vorbit Protoiereul, președintele cântăreților pe țară, profesor I. Popescu-Pasărea și ceilalți preoți de față, cari au lămurit pe cântăreți asupra rolului ce-l au pe lângă preoți.

Subiectele teoretice : a) *Importanța muzicii în școlile primare și organizarea corurilor sătești*; b) *rolul cântărețului în combaterea sectelor* au fost susținute de cântărețul Alexandru Băcescu—Călărași, președintele filialei—Ion G. Rădulescu—Slobozia, Stan N. Ion—Ulești și Mihail Cucu—Bora.

Subiecte practice : Cântările Sfintei Liturghii și citirea în biserică.

Se insistă mai mult asupra rolului cântărețului în combaterea sectelor. D-l Băcescu emite părerea ca să se creeze organ ajutător al preotului în misionarism, apostolatul laic, în frunte cu cântărețul, căruia, din școală, să i se dea pregătirea spre aceasta. (Numai că șeful apostolatului tot preotul trebuie să rămână. Noi socotim pe cântăreț în sens larg cleric, după dreptul nostru canonic, deci mirenia e oarecum despărțită, până la un punct, de el).

Conferențiarul numără mijloacele de care se poate folosi cântărețul misionar. Remarcă o scădere a calității publicațiilor. Scoate în evidență importanța cunoașterii Bibliei (Sfânta Scriptură) și colportarea scrierilor religioase, găsind, că felul cum se face prin preot numai în biserică, nu e suficient.

Apoi cântarea să fie organizată în coruri, pentru că și sectanții folosesc acest mijloc. Se referă la exemplul prin faptă al cântărețului în mijlocul credincioșilor, în special cântărețul poate fi un bun element, prin care se poate săvârși Caritatea creștină.

Termină evocând trecutul de glorie al cântărețului român, care a fost dascăl de slove și îndeamnă la revenirea pe aceeași cale.

Stan N. Ioan—Ulești aduce ideia că doi cântăreți la o parohie dau un ajutor prețios preotului, prin apropierea mai mare de mireni, mai repede pot cunoaște relele și răspund la întrebările ce stau pe buzele credincioșilor, cari către ei au mai multă încredere.

Constată că reprezentanții sectanților sunt mai bine retribuiți decât slujitorii altarului creștin ortodox ; deci substratul material, sub masca nemulțumirii îi aduce în staulul sectelor pe mulți. Faptul acesta îl remarcă și cântărețul I. G. Rădulescu—Slobozia.

Cântărețul Mihail Cucu—Bora, arată pe Anton Pan ca pildă de misionarism al cântărețului. Dă lămuriri despre ce sunt sectele, cum acționează și cum trebuie să se comporte cântărețul pentru a contribui la stăvilirea și combaterea lor.

Au mai vorbit și alții tot în acest sens, insistând asupra reorganizării școalelor de cântăreți ; cu această ocazie s'a făcut darea de seamă a filialei asociației cântăreților din județul Ialomița.

Protopriarul Vasile Nanculescu e de părere să se generalizeze în toată eparhia aceste conferințe ale cântăreților.

■ Protoieria Silistra

☞ *Cercul Doimușlar*. La parohia Srebărna în 21 Iulie 1935.

Cu greu se descifrează scrisul documentului la ședințe; lasă de dorit, parcă e făcut de mântuială.

La liturghie preotul Alexandru Anghel desvoltă predica despre minunea din ținutul Gherghesenilor. Din rezumat nu putem să aflăm cam ce a spus predicatorul. Mai multă atenție.

Sedința publică are loc în biserică, unde vorbește despre „Umlință” preotul Dumitru Dima — Srebărna, indemnând pe ascultători să ia pildă de umlință dela Domnul Hristos.

La parohia *General Dragalina* la 11 August 1935.

Șatul de coloniști macedoneni are numai casă de rugăciune, așa că nu s'a oficiat Sfânta Liturghie.

Totuși enoriașii nu au lipsit dela slujbă, la care au primit sfaturi să-și facă biserică.

☞ *Cercul Ostrov*, la parohia Gârlița în 26 Mai 1935.

La Liturghie Preotul C. Popescu-Esechioi vorbește despre arătările Mântuitorului după înviere. După amiază se desfășoară un program combinat cu al cercului învățătorilor.

Preotul C. Pantazi-Bugeac vorbește despre îngrijirea rațională a viței de vie, iar un învățător — al cărui nume nu-l dă — a vorbit despre intensificarea producției agricole. Parcă ar fi fost o conferință cu caracter agricol, deși nu vedem pe reprezentanții agriculturii la această serbare.

Ne așteptam la mai mult. Dar via Domnului cui am lăsat-o? Cum intensificăm producția sufletelor creștine?

La Parohia Caraorman pe 21 Iulie, 1935.

Preotul Stănescu explică evanghelia zilei. Iar ședința intimă se ocupă de salarizarea preoților învățători.

La ședința de după amiază, s'a desfășurat un program cu diferite coruri, recitări, executate de cântăreții cercului, desvoltându-se subiectele: drepturi și datorii cetățenești și respectarea sărbătorilor religioase de preotul Leonida Moisescu-Villea și Preotul Radu Stănescu-Gârlița.

Preoții cercului simt o deosebită satisfacție pentru venirea în sânul acestui cerc a preotului Leonida Moisescu, președintele cercului învățătorilor.

☞ *Cercul Babuc* la parohia Frășari în 28 Iulie 1935.

Vorbește la liturghie despre „statornicia în credință” preotul.

on Vasilescu, folosindu-se de exemplul slăbănogului din evanghelie.

Ședința de după amiază are loc sub cerul liber în curtea bisericii. Aci tratează subiectul despre „cărțile bune și rele” preotul Vieru.

S'au distribuit: 60 cărți din biblioteca „Asociația Patriarhul Miron”.

La parohia Aidemir pe ziua de 25 August 1935.

La liturghie predică Preotul I. Vasilescu despre rugăciune și post, iar preotul Staniu Boicu *despre credință*.

La ședința intimă se discută o practică la aghiasmă în biserica bulgară cum că sfințirea se face la ectenie, ia nu la rugăciunea de invocare.

Ședința după amiază în curtea bisericii, unde vorbește preotul I. Hârleăoanu despre viața creștină actuală, dând diferite sfaturi, între care și pe acela de a-și construi biserică. Se pune în discuție chestia preoților bulgari ce voesc și serviciul în sobor să-l facă în bulgărește.

📖 *Cercul Lipnița la parohia Canlia în 28 Iulie 1935.*

La liturghie corul cântăreților condus de un student teolog, dă răspunsurile, iar preoții cercului cântă la chinonic “Fericit bărbatul”.... Predica s'a ținut de preotul Vasile Balaiș, vorbind despre „Scăderea credinței” și arătând neajunsurile ei pentru societatea omenească.

La ședința intimă, deși se arată că s'a tratat un subiect, dar după observațiile consumate, s'ar părea că n'a fost nimic pregătit.

După amiază are loc inaugurarea unui cămin cultural sub auspiciile *Fundațiilor Regale*, când s'a slujit un te-deum cu sfințirea apei.

Cu această ocazie a vorbit preotul Gh. Toma Canlia despre dragostea de cultură, iar preotul Vasile Balaiș-Coslugea despre influența Bisericii ortodoxe în interesele neamului.

Transpiră, din scrisul lor, că ar fi o neînțelegere în raporturile dintre preoții ce au la bază seminarul și cei ce au școala normală. Cei 5 preoți seminariști ai cercului se socotesc „indignați” pentru motivul că Sfânta Episcopie a alipit altui cerc pe preotul învățător, pe care-l cer înapoi, deși tot cei 5 spun că le sabota „toată truda”—„spre a aduce frumoase roade pastorale”.

Nu ne spun, care sunt „tertipură”—le folosite de preotul în-

vățător și nu pricepem ce logică poate fi în plânsul celor 5, când pe de o parte socotesc ca un neajuns prezența în cerc a preotului învățător, totuși îl doresc să-l aibă. O contrazicere, de unde rees răutăți personale și un conflict cu morala, pe care trebuie să o predice. Examinați conștiințele, frați preoți !

La parohia Cranova în 25 August 1955.

Lipsește președintele Preotul Vasile Balaiș, totuși ședința s'a ținut de dimineață la biserică cu slujbă în sobor.

Tratează subiectul „*indiferentismul religios*” preotul Ion M. Vasiliu-Lipnița.

Se relevă că directorul școlii primare nu a pus la dispoziția cercului sala pentru desvoltarea ședinței după amiază.

Cercul cere pedepsirea cântărețului Ioan Măneucă - Cranova, ce lipsește pentru a doua oară, dar preoților Vasile Balaiș—președinte și Radu Popescu ce au lipsit fără concediu aprobat, le motivează absențele. Echitate de măsuri ? !

☞ *Cercul Beibunar* la parohia Cainargeaua - Mare pe ziua de 7 Iulie 1955. Preotul G. Mihăilescu explică evanghelia zilei la Sfânta Liturghie. Preoții se plâng că prefectura județului a dat ordin să se scoată populația forțat pentru curățirea izlazurilor, tocmai în ziua cercului, în timpul Sfintei Liturghii.

În ședința intimă se remarcă cererea unui tânăr mahomedan ce dorește să treacă la religiunea creștină ortodoxă, opinând toți preoții să i se facă catehizația. Se mai discută problema predării învățământului religios în școlile primare, fiind de părere ca ora de religie să fie făcută de învățătorul clasei, acolo unde preotul e și învățător. Dar preotul e garanția adevăratei catehizări. Nu înseamnă o dezertare, în parte, dela datorie ?

În loc de ședință publică, urmează conferința preotului G. Mihăilescu - Pândăcli despre familia creștină, cu bogată documentație.

■ Protoieria Urziceni.

☞ *Cercul Alexeni*, parohia Broștenii Vechi la 7 Aprilie 1955.

Predica cu subiectul „vindecarea tânărului cuprins de duh necurat” o rostește preotul Gheorghe Petre—Broștenii-Noi. Cercul preoților a lucrat împreună cu cel al învățătorilor, prezidat de Subrevizorul școlar Nicolescu.

Sedința de după amiază, s'a ținut la școala primară locală, unde

s'a desfășurat un program compus din conferințe, coruri, recitări, o piesă de teatru. Introducerea s'a făcut prin imnul religios „*Cu noi este Dumnezeu*“, după care D-na O. Țicu, învățătoare, dezvoltă subiectul : Cei doi regi Carol I și Ferdinand I, iar preotul Andrei Negulescu = Alexeni vorbește despre apucăturile rele din cauza necredinței.

Se observă că preotul Vasilescu = Malu nu numai că lipsește dela cerș, ba, contrar unei înțelegeri înalte, săvârșește slujbe în bisericile apropiate de sediul tinerii ședințelor cercului și ostentativ câtă să neglijeze activitatea celorlalți confrăți. Astfel ședința de după amiază a cercului s'a ținut în școala primară situată chiar în fața casei preotului acesta, după cum cu amărăciune consemnează toți preoții în documentul ce trimite. Ei cer măsuri împotriva numitului preot, socotind atitudinea lui păgubitoare intereselor bisericii în direcția misionară.

La parohia Malu pe ziua de 12 Mai 1935, preotul G. Petre = Broșteni-Noi vorbește, la sfânta liturghie, despre *femeile mironosițe* lămurind poporul de însemnătatea sărbătoarei.

Răspunsurile s'au dat de corul cântăreților în unire cu cel al învățătorilor, cari au avut cercul în aceeași zi.

La școală, după amiază, are loc serbarea colaborând învățătorii și preoții împreună.

Pe lângă coruri, recitări, o piesă de teatru ce s'a reprezentat, au conferențiat D-l Ion Dragomirescu învățător dela Alexeni, despre *Datoriile părinților față de copii*, iar preotul M. Marin = nescu = Manasia, despre neascultarea de biserică și ca urmare pedepsele Dumnezești.

La parohia Sărățeni, în 30 Iunie 1935.

Preotul Andrei Negulescu = Alexeni vorbește în predică despre chemarea apostolilor.

La slujbă asistă multă lume cu autoritățile și învățătorii de prin împrejur, cari au dat dovadă de abnegație, căci cu toate că sunt în vacanță, și-au dat osteneala să contribuie la reușita serbării, împreună cu preoții. Corul Școlii primare din Munteni = Buzău a dat răspunsurile la Sfânta Liturghie.

Conferențiază preotul Ion Alexandru = Sf. Gheorghe despre datoria credincioșilor față de biserică și slujitorii ei.

☛ *Cercul Moldoveni* la parohia Patru Frați din 14 Iulie 1935. Preotul Zamfir Petru = Slătioarele își ia ca subiect de predică

tema: „*Deosebirea ce există între căile omului și căile Domnului*“, dar din rezumatul dezvoltării lui, se vede că a luat altă cale cuvântul spus, căci nu e potrivire între titlu și cuprins.

La ședința de după amiază, ținută tot în sfânta biserică, preotul Ec. D. Popescu-Moldoveni conferențiază „*despre temerea de Dumnezeu*“ aducând exemple de oameni temători de Dumnezeu, din istoria sfântă, — iar preotul Iordache Stoenescu-Rădulești combate îmbogățirea prin hoție cu temeuri scripturistice. Cercul spune că deși serbarea a fost reușită, ascultători au fost puțini. Care să fie cauza? Apoi se și găsește! Ce naivitate? Pentrucă nu vin organe superioare în vizită, pentrucă enoriașii sunt învățați cu acelaș preot „adică s’au scârbit de al lor“ mai vreau ceva nou. Dar dacă va veni cineva din altă parte și va găsi tot oameni puțini, ce va răspunde preotul locului?

Un caz de grea răspundere nu numai în fața oamenilor, dar mai ales în fața Domnului. Din 10 preoți ce au slujit, numai doi s’au împărtășit cu sfintele taine — preotul paroh local și președintele, — iar restul de 8 au stat de sfadă — cum zice președintele și s’au abținut dela împărtășire.

☒ **Cercul Alexeni** la Siliștea-Cotorcii pe ziua de 25 August 1935.

Un proces verbal rău îngrijit și neciteț. Mai mult interes pentru cele datorite, căci prin aceasta se vedește lipsa de interes a însăși activării. Inscrierea celor petrecute să nu se socotească o povară de prisos.

☒ **Cercul Cocora** la parohia Valea Măcrișului pe 11 August 1935.

La sfânta liturghie preotul Mircea Marinescu-Colelia predică despre *Mântuirea sufletului* iar la ședința publică, în biserică după amiază conferențiază preoții Drăgan-Gârbovi despre învățătura creștină, iar Preotul Săndulache despre cinstirea bisericii și slujitorilor ei. S’au executat cântări religioase; de cine, nu ne spune.

☒ **Cercul Moldoveni** la parohia Armășești pe 25 August 1935.

De față e și protoiereul G. Popescu-Urziceni, care slujește cu soborul cercului. La liturghie vorbește preotul Iordache Stoenescu despre *puterea rugăciunii*, pe temeiul evangheliei zilei. La terminarea slujbei vorbește protoiereul G. Popescu despre întrebuințarea timpului, pentru mântuirea sufletului.

După amiază la ora 3, în sfânta biserică, are loc adunarea.

credincioșilor, unde, pe lângă coruri, bine executate, ascultă și predicile. Folosul religiunii creștine de Preotul Micșunescu-Jilavele, iar Protoierul G. Popescu dă îndrumări credincioșilor, prin pilde bine alese, de nevoia de a ne pregăti pentru mântuire, iar aceasta se săvârșește prin răspunsul ce-l dăm *Chemării Domnului nostru Iisus Hristos*.

Se exprimă dorința ca preoții să vie la cerc în ținută cu cușion și să fie de dimineață pentru a începe slujba împreună.

■ *Protoieria Cavarua*, județul Caliacra.

☞ Cercul Pădureni la parohia Carapcea pe ziua de 21 Iulie 1935.

Biserica locului nu e sfințită, pentru care fapt s'a slujit nu mai utrenia.

A predicat preotul Nicolae Zamfir despre *Credința fără fapte*

Preoții se roagă să intervenim pentru respectarea repausului Duminical, dar mare ispravă parcă nici preoții locului nu fac, pentru a determina pe credincioși să se lase de obiceiul acesta de a respecta sărbătorile. Rădăcina răului stă în inimă, în fundul sufletului. Nu e convingere religioasă, pentru aceea este nepăsare. Nu simt creștineste. Apoi cu sila convingere unde s'a mai văzut, dar miște în cele ale credinței religioase.

■ Protoieria Călărași.

☞ Cercul Dragoș—Vodă la parohia Crucea pe ziua de 9 Iunie 1935.

Preotul Nicolae Sacerdoțeanu predică despre „relele satelor noastre”.

Parcă vițiile de care vorbește nu sunt și la orașe! Școala și autoritățile lipsă. Se face un parastas pentru răposatul Vicar Grigore Dumitrescu. Ședința publică are loc imediat după sfânta liturghie. Preotul I. Nicolescu vorbește despre „chinizare”. Drept e că preotul trebuie să dea îndrumare și în cele corporale, dar mai întâiu sufletul. Despre el trebuie să vorbim, căci noi trebuie să fim mai întâiu doftori ai sufletelor.

La parohia Socoalele—15 August 1935.

Preotul Ioan Sporea = Crucea vorbește, la Sfânta Liturghie, despre frica de Dumnezeu și cultul morților la creștini în comparație cu cel dela păgâni.

Cercul e de părere să fie denunțați judecății cei ce lucrează în zi de sărbătoare, observându-se cazuri frecvente de nerespectarea repausului duminical.

Ședința publică are loc după amiază tot în sfânta biserică. Preotul Nic. Sacerdoțeanu preamărește pe eroii marinei, iar preotul I. Nicolescu, președintele cercului, vorbește de minunea dela Maglavit.

 Cercul Independența la parohia Găunoși, satul Potcoava în 23 Iunie 1935.

Răspunsurile Sfintei Liturghii se dau de corul cântăreților și al școalei biblice „Independența”.

Preotul Diaconu vorbește despre „ce trebuie să mărturisim despre Hristos”.

În ședința intimă se ia în discuția tema „Ce spune Biblia despre boala Sf. Apostol Pavel”, examinând citatele din sfânta Scriptură cu privire la aceasta și ajungând la concluzia a se exclude cele scrise în Tomis No. 2/1935, referitor la „glumete dispozițiuni spre voluptate”.

Imediat după Sfânta Liturghie preotul Ion Popa vorbește cu documentații din Sfânta Scriptură despre No. 7 în biblie și cât preț s'a pus pe el.

La parohia Floroaica pe ziua de 4 August 1935.

Nu s'a săvârșit Sfânta Liturghie, deoarece biserica e nesfințată.

Preotul C. I. Ioachim—Potcoava vorbește de trădarea lui Iuda și trădătorii dintre creștinii ortdoxi, adică sectanții, indiferenții religioși și superstițioșii. La ședința intimă Preotul Ion Popa tratează subiectul „misiunea interioară”, care cuprinde întreg creștinismul și se reazimă întâiu pe preot, apoi pe misionarii laici și în al treilea rând pe misionarii ambulanți ai eparhiei.

În loc de ședință publică, preotul Ion Popa, vorbește despre biserica și misiunea ei, citind pasagiul din *Regi & „Rugăciunile lui Solomon”* și îndemnând pe credincioși să-și termine locașul de biserică.

☒ *Cercul Ciocănești = Mărgineni* pe ziua de 9 Iunie 1935, la parohia Smârdan, comuna Voevodul Mihai.

În predica despre „rugăciune” rostită de Preotul Grigore P. Mitu—Ciocănești = Sârbi, se stăruiește mai mult asupra rugăciunii de cerere. La ședința publică vorbește preotul C. Constantinescu—Cacomeanca „despre criza morală”, al cărei remediu îl găsește în reînvierea credinței în Dumnezeu. A mai vorbit și președintele Preotul Atanasie Baicu—Ciocănești = Mărgineni despre „sărbătoarea restaurației” arătând că poporul nostru e iubitor al dinastiei. Trebuie să se cultive recunoștința eroilor de război în sufletele tinerelor generații, pentru a păstra nealterată moștenirea lăsată prin jertfă.

Cercul observă că lipsesc fără motivare preoții V. Ionescu = Rasa și Alexe Popescu = Cunești, împreună cu cântăreții, cari lipsesc în general.

☒ La parohia Ciocănești = Sârbi în 18 August 1935, unde la Sfânta Liturghie, preotul Mihail Iordănescu = Smârdan explică evanghelia zilei, iar absolventul de seminar Ilarie Iordănescu vorbește despre „rugăciune și cum trebuie făcută pentru a fi ascultat de Dumnezeu”.

În ședința intimă preoții cercului discută dacă regulamentul cercurilor e obligator pentru toți preoții și cer să se intervină la Sfânta Episcopie pentru lămurire, deoarece — spun ei—nu s'a luat nicio măsură pentru cei ce au absentat. *Au lipsit iarăși preoții V. Ionescu = Rasa și Alexe Popescu = Cunești, împreună cu cântăreții, fără a-și motiva absența.*

Sedința publică, după serviciul divin, constă din cuvântarea preotului A. Stănescu = Bogata despre „femeia și rolul ei în educația copilului”, cântări religioase, conferințe, lecturi.

☒ *Cercul Șocariciu : la parohia Dichiseni* pe ziua de 23 Iunie 1935.

Preotul Ioan Vasile, Roseți II vorbește despre „Cultul sfinților”. Răspunsurile Sfintei Liturghii sunt date de corul local condus de cântărețul Ion Minculescu.

Sedința publică are loc după amiază în curtea bisericii, constând din cuvântări, recitări de poezii, jocuri naționale, coruri executate de elevii școlii conduși, de învățătorii lor, fiind și împărțirea premiilor.

Deschiderea serbării s'a făcut de D-l învățător C. Marinescu, iar preotul Ion Nicolae = Model, — luând ca temă pasagiul din apostolul Iacov „credința fără fapte e moartă“, arată relele de care suferă azi societatea creștină.

☛ *Cercul Mircea = Vodă la parohia Radu = Negru* pe 25 August 1935.

La sfânta liturghie vorbește preotul I. Mihăilescu despre „puterea credinței“, înfățișând ascultătorilor pilde din scriptură, tradiție și din viața de toate zilele. Ședința publică nu s'a ținut, motivând vacanța școlii. Dar, cercul preoțesc e concomitent cu cel al învățătorilor ?

La parohia *Ștefan = Vodă* în 30 Iunie 1935.

„Ascultarea cuvântului lui Dumnezeu“ formează tema predicii rostită de preotul G. Chivu. Aduce exemple din scriptură și tradiția bisericii de fericirea sau nefericirea ce rezultă din ascultarea sau neascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu. Biserica a fost plină de mulțimea credincioșilor, bărbați, femei și copii. În ședința intimă se discută chestiunea salarizării și plata ierurgiilor în popor, luându-se măsuri ca să fie uniformă pentru a nu se mai bârfi preoții pe această chestiune. În loc de ședință publică, tot în sfânta biserică s'a ținut conferința preotului Ion Mihăilescu, vorbind despre Harul divin ce s'a transmis preoților dela sfinții Apostoli, pentru care trebuesc respectați“.

La parohia *Călărași = Vechi* în 28 Iulie 1935.

Răspunsurile la Sfânta Liturghie sunt date de corul mixt, pe 4 voci, al bisericii, înființat de preotul local. Preotul Nicolae Bănică — Ștefan = Vodă rostește predica despre „mărturisirea ca mijloc de mântuire“.

Biserica e ticsită de lume ce a venit să asculte slujba soborului cercului.

Ședința publică constă în predica preotului Mihail Tiberiu, „urmarea păcatului e boala“. Păcat că o parohie, având un cor așa frumos, nu a întocmit o serbare demnă, pentru acel moment.

■ Protoieria II Medgidia.

☛ *Cercul Topalu la parohia Horia* 14 Iulie 1935.

Preotul Vasile Stanciu dela parohia Topalu, având ca

subiect „credința”. rostește predica la slujba în sobor, când se fac și rugăciuni pentru ploaie.

Ședința de după amiază are loc în localul școalei satului. Preotul Mihail Buric-Crișan vorbește despre „Căile de pierzare ale unui neam, desfrâul, decăderea morală, excesele”, iar preotul Ioan Iacob-Crucea vorbește despre „Ingrijirea bisericii și a cimitirului” dând pilde din trecut de cinstirea lor.

Nu pot să trec fără a observa că se prezintă, într-o formă greoaie, conferințele, dacă luăm de bază că se aduc chestiuni, pe care lumea dela sate nu le știe, mai ales cele istorice și păgâne. Sunt destule exemple în trecutul bisericii, ca să mai folosim pe cele istorice și păgâne. Sunt destule exemple în trecutul bisericii, ca să mai folosim pe cele ale păgânismului. Mă gândesc ce vor fi spus bieții creștini ascultând pe preotul conferențiar că le spune despre mumii, piramide, etc. !

■ Cercul Cuza-Vodă, în comuna Cuza-Vodă—2 Iunie 1935.

La slujba în sobor predică preotul Dumitru Șoavă dela parohia Mircea-Vodă despre „orbia sufletească”, pe care o înfățișează ca mai mult păgubitoare decât cea a ochilor trupești. Sunt de față pe lângă consiliul parohial, autoritățile comunale, mulți credincioși, cari au fost mângâiați de Dumnezeu cu ploaia ce a început tocmai la Sfânta Liturghie și care a durat câteva ore, răcorind pământul și dând mari nădejdi.

Corul școalei a dat răspunsurile Sfintei Liturghii.

În ședința intimă preoții au discutat preamărirea eroilor patriei, punând concluzia ca în fiecare parohie să se ridice monumente sau troițe pentru ei.

Ședința publică are loc imediat în biserică, pentru motivul că e ploaie torențială și conferențiarul rânduit, preotul Teodor Voineagu, lipsește. Cu ocazia aceasta D-l I. Achimescu, delegatul Societății „Cultul Eroilor” — Constanța, aduce laude preotului Emanoil Mărculescu, protoiereu, pentru munca desfășurată la această societate, înmânându-i insignele, la care mulțumește acest din urmă.

Președintele se plânge că preoții pun piedici reușitei cercului. Să fie oare așa ? ! Astfel a rămas cu impresia că la

Medgidia pe ziua de 19 Mai a. c., sala de ședințe publice a băncii populare intenționat a fost ocupată și că preoții locali au vină.

👁 *Cercul Seimeni la 23 Iunie 1935.*

Predica despre „rugăciune” o rostește preotul Ene Manea. Școala și autoritățile sunt de față. Subiectul ales pentru ședința intimă a fost suprimat pentru că a lipsit conferențiarul Preotul Teodor Samoilă = Cerna-Voda.

În afară de predică, în biserică s'a ținut și conferința despre „creștinism și creștini”, de preotul Filimon Bolocan, după care a urmat rugăciunea de ploaie.

Suprimarea ședinței publice, pe motivul că lumea era tristă din cauza secetei, denotă înțelesul ce a luat în ochii și ai preoților aceste adunări. Ce fel de veselie vor să aducă? Apoi rostul cercurilor preotești nu e de a desfăta poporul în chipul obișnuit, adică prin ghidușii, ci au scop educativ, religios, și tocmai momentele acestea trebuiesc folosite spre îndrumare și învățătură. Dar, de, trebuie și mai multă tragere de inimă, din partea membrilor cercului și pregătire. Trebuie muncă și stăruință. Dorința de a fi împreună cercurile preoților și învățătorilor să nu se mărginească aici, ci trebuie realizată.

■ Protoieria Ioan Corvin.

👁 *Cercul Negrești 12 Mai 1935, parohia Cocargea.*

Predică preotul Ioan Chivu despre „femeia ca factor de educație religioasă”. De ce oare nu se dă succint și cuprinsul cuvântărilor? Ar putea să lipsească cuvântări cu titlul „Bonjurismul și raționalismul”, și cred. că nu-și au locul la cercuri de luminarea poporului nostru creștinesc. Am epuizat tot ce trebuie să-i spunem într-ale credinței?

La parohia Vișoara, predica are subiectul „Credința”, dar care? Nu se arată nimic decât acest cuvânt. Ce să mai spunem de *recenzia cărții „Purgatorul” a lui Dante Aligheri*, cu care s'au ocupat în ședința intimă preoții cercului!

La parohia Movila-Verde, 30 Iunie 1935, prin felul cum se redă, nu se poate înțelege că s'a făcut ceva.

👁 *Cercul Rasova la parohia Zorile la 20 Iulie 1935.*

La parte și protoierul Vasilescu, care și ține predica cu subiectul „Cauzele îndepărtării de biserică”. Lume se adună destulă, fiind hramul bisericii și servindu-se tradiționala masă, care a ținut și de ședință publică, mai ales că s'a ținut și bălciul anual. Ce lipsă de interes ! Când atâta lume se adună, să nu se găsească prilej și pentru intensificarea propagandei religioase ! Când nu e popor adunat, n'ai cui te adresa ; când e adunat, te temi că are alte preocupări și nu-i poți vorbi !

☞ *Cercul Dobromir din Vale în comuna Beilic* la 28 Iulie 1835.

Totul se rezumă la slujba în sobor, pare-mi-se că și ședința intimă a avut loc 'n altar și în timpul Sfintei Liturghii. Mai mult zelul ne trebuie !

■ Protoieria Cosâmbești-Ialomița.

☞ *Cercul Iazu la parohia Valea-Ciorii*—7 Iulie 1935.

Corul cântăreților dirijat de cântărețul Ștefan Uncu, un bun muzicant, din parohia Brătianu, a dat răspunsurile la Sfânta Liturghie.

Preotul Ioan Leonte = Brătianu, cu subiectul „*nimeni nu poate sluji la doi domni*”, desvoltă predica zilei.

N'au fost de față autoritățile civile și școlare. Probabil iarăși vacanța motivul,

La ședința intimă se discută propunerea asociației generale preoțești de a contribui cu 200 lei fiecare preot pentru susținerea intereselor de salarizare a preoției și se admite.

Sedința publică ținută imediat în sfânta biserică constă din coruri religioase executate de cântăreții cercului.

Preotul Alexandru Guriță = Murgeanca susține subiectul —*învățătura Sfintei Evanghelii despre bunurile pământești*. — Președintele încheie multumind celor prezenți.

☞ *Cercul Cosâmbești la parohia Ghimbășani* în 14 Iulie 1935.

Predică preotul Șerban Marin = Ivănești despre „*Statornicia în credință pentru mântuire*”, cu pilde din evanghelie. Se observă că encriașii au fost puțini. Cui se datorește această lipsă de atenție pentru biserică ? Se și explică de altfel ; parohia e contaminată de Tudoriști. Încă și preotul A. Constantinescu = dela parohia General Dragalina, deși e rânduie să vorbească, lipsește.

☞ *Cercul Albești* la 21 Iulie 1935 în parohia Misleanu.

Predica e rostită de preotul Pătrașcu = Orezu. explicând evanghelia zilei. S'au săvârșit rugăciuni și procesiune pentru ploaie.

La ședința publică subiectul „știință, modernism. și credință” susținut de preotul Vasile Voiculescu = Marsilieni mi se pare nepotrivit cu auditorii. Nu știu cum se va fi expus, dar după extrasul trimis, pare a fi fost redat într'o limbă neînțeleasă pentru oamenii dela țară, pe lângă fondul, care n'are nici în clin nici în mănecă cu viața lor. S'au isprăvit problemele ce interesează lumea aceasta de oameni simpli ?

Eterna neînțelegere între preot și învățător. Acest din urmă a încuiat școala și n'a dat ocazie și preoților să se manifeste ca învățători ai credinței în cercul lor.

☞ *Cercul Munteni = Buzău* pe ziua de 28 Iulie 1935, la parohia *Principesa Elena*.

Titlul Predici „istoria păcatelor” ținută de preotul Teodor Minculescu nu corespunde cuprinsului dat în extras, din care poți vedea că s'a vorbit despre Dumnezeuirea lui Hristos, probată prin vindecările minunate, după cele ce spune evanghelia zilei.

Credincioși puțini ; spiritul religios lasă de dorit.

Două probleme se ridică în această parohie : *Numărul de adventiști*, care, după spusa cercului, ar fi 300 familii și *construirea bisericii*. Oare cercul, în frunte cu protoiereul ce a asistat să se declare incompetent de a stăvili sectele, strigând cu disperare după ajutor în altă parte, ba încă vrând misionari civili, pentru că sectanții fug de haina preotească ? De unde concepția că prin zarvă mare și „*serbări religioase în stil mare*” (?) vor duce la întoarcerea rătăciților ? Pe această cale se pot întări convingerile ? ! Nu înseamnă că toți își subscriu certificat de incapacitate și atunci urmează ca Sf. Episcopie să aplice botărârea Sfântului Simod ?

Ref. d.

Cronica internă

Noul Mitropolit al Bucovinei

În ziua de 17 Octombrie a. c. Congresul național bisericesc a ales cu unanimitate de voturi ca mitropolit al Bucovinei, pe P. S. Visarion Puiu, Episcop la Bălți.

Noua sarcină pe care o ia asupra-și I. P. S. Visarion, îi cere muncă fără preget, energie și deosebită chizbuință.

Fondul religios al Bucovinei de o parte și Facultatea de Teologie de alta, sunt două probleme noi, la rezolvarea cărora vor putea fi verificate însușirile sale de bun și înțelept gospodar. Fondul religios, bine și cinstit administrat alimentează cu prisosință trebuințele materiale ale bisericii bucovinene. Având la îndemână apoi Facultatea de Teologie din Cernăuți, cu veche tradiție și străluciți profesori, I. P. S. Visarion va putea supraveghea de aproape și să contribuie în acelaș timp, la pregătirea unui cler ales și devotat.

Potrivit datinei străbune, în ziua de 30 Octombrie a avut loc investitura, iar la 10 Noembrie instalarea noului mitropolit în arhipăstorescul scaun al Bucovinei și Sucevei. Bun cărturar și neîntrecut organizator, iubitor și susținător al așezămintelor de cultură teologică și națională, multe și mari sunt speranțele ce se spun în păstoria I. P. S. Mitropolit Visarion.

Însuș M. S. Regele Carol II-lea, apreciind și cu alte ocazii opera I. P. S. Sale, a rostit la investitură sa o elogi-oasă cuvântare, unde insistă asupra menirii pe care o are Biserica Ortodoxă, în sânul Neamului Românesc.

Pentru frumusețea și adâncimea sa, o redăm în întregime aproape, în rândurile ce urmează :

„Ales ai fost pentru frumoasa și greaua sarcină de a păstori după cuvântul lui Christos, frumoasa și mănoasa eparhie a Bucovinei.

Și dacă m'am grăbit ca prin regeasca Mea împuternicire, să dau la înfăptuire votul congresului național bisericesc, este că trecutul Înalt Prea Sfinției Tale, atât ca episcop cât și ca director de instituție de învățământ, înfățișează o che-

zășie sigură că ești hărăzit prin voința celui Atotputernic, să aduci la îndeplinire învățăturile Lui, în acel colț din Nordul României...

Astăzi, alegerea I. P. S. Tale, fiu al Moldovei rămasă totdeauna românească, este un frumos simbol și o întărire a faptului că Bucovina și Moldova sunt acelaș timp de țară de nedespărțit....

Așa cum ai știut în trecut să îndrumezi tineretul spre chemarea lui Dumnezeu, așa și astăzi vei ști să îndrumezi pe slujitorii Altarului, să-și îndeplinească cu credință și râvnă chemarea lor duhovnicească atât de frumoasă și atât de frunte, în ridicarea și întărirea poporului drept credincios....

Știi, prin activitatea desfășurată la eparhia Bălților, unde la fiecare pas ai avut greutăți de învins, că ai priceput pe deplin care este la noi menirea Bisericii. E o menire creștină, dar și națională. Biserica noastră este a lui Dumnezeu, dar și a neamului.

În această dublă înfățișare, care n' acelaș timp, este o unitate, trebuie să te strecorei. Pe zi ce trece, după vremurile de scădere a credinței dela sfârșitul veacului al XIX-lea și începutul celui al XX-lea, astăzi credința și deci Biserica își recapătă locul pe care n'ar fi trebuit să-l piardă în societate și în sufletul fiecăruia....

Am cerut în trecut și voi cere totdeauna, ca Biserica să fie vie. Credința să nu fie numai pe buze sau între zidurile oricât ar fi de împodobite ale bisericilor, ci în sufletul fiecărui credincios.

Atât cuvintele, cât și faptele I. P. S. Tale mă îndrituiesc a ști că pe această cale vei duce Biserica și pe credincioșii eparhiei tale.

Dumnezeu să te aibă în sfânta Sa pază și să-ți lumineze calea cu puternicul Său har".

Diac. G. M. S.

Cronica Externă

Schizma rusă din Diaspora

Războiul mondial și revoluțiile care l'au urmat au prefăcut adânc Europa. Unele din cele mai vechi instituții ale sale au dispărut, altele noi au fost create.

Unul dintre aceste elemente caracteristice ale vieții europene, este biserica rusă din împrăștiere (pribegie), care, acum, există 'n aproape toate țările europene, cu aproape 120.000 membri.

Este foarte greu de a fixa exact numărul Rușilor, care a părăsit țara lor, în urma revoluției. Sunt aproape 6 300.000 ruși în afara U. R. S. S, însă cea mai mare parte, trăesc în statele noi independente, ca republicele : Polonia, Letonia, Estonia, etc. Totuși, mai mult de un milion de ruși, cari sunt adevărați emigrați, sunt răspândiți în lumea întreagă. Aproape 600.000 din ei trăesc în Europa. Jugoslavia și Franța formează două centre ale vieții lor culturale, iar Parisul și Belgradul sunt sediul organizațiilor lor bisericești, dar rivale.

Anumite tendințe contrarii s'au manifestat în sânul bisericii ruse a emigraților, însă tocmai 'n 1926 s'a produs schisma. Biserica rusă din emigrație s'a despărțit în două organizații distincte : Una având în frunte pe Antonie, fost mitropolit al Chievlui, care își are reședința, acum în Jugoslavia (Carloviț); alta, pe mitropolitul Evloghie, cu reședința la Paris.

Acest conflict poate fi înțeles numai dacă se cunoaște organizația generală a bisericii ortodoxe-de-răsărit. Aceasta din urmă este, acum, împărțită 'n 12 biserici autocefale din care fiecare este cu totul independentă 'n administrația tuturor afacerilor sale interne. Mai sunt 13 biserici ortodoxe-de-răsărit care atârnă canoniceste de alte biserici. Cea mai mare parte a limitelor teritoriale, care despart o biserică ortodoxă de alta, se cuprind în hotarele naționale și prin urmare, fiecare biserică folosește 'n cult propria-i limbă și păstrează tradițiile locale.

În Răsăritul ortodox nu există un organ central cu însărcinarea să vegheze la unitatea biserici și bisericele ortodoxe formează o familie liberă, de comunități independente, unite printr'o credință și o dragoste obștească și prin practicarea acelorași datini și rituri.

Particularitățile alcătuirii bisericii ortodoxe lămuresc greutatea specială pe care emigrații ruși le-au întâlnit, când și-au părăsit patria. Strămutați dintr'odată în diferite părți ale Europei, ei nu puteau să se adapteze nici uneia dintre comunitățile ortodoxe în ființă. Pentru rezolvarea acestei probleme fără precedent, au fost inspirate mai multe planuri, însă greutatea s'au agravat din cauză că acești emigrați alcătuiau numai o parte din cel mai mare corp de creștini ruși, care au rămas în țara lor și sunt supuși unei prigoniri sălbatice.

Atitudinea față de biserica din Rusia a fost mărul discordiei între emigrați. Acei cari s'au stabilit în Balcani recomandau crearea unei organizații bisericești centralizate, care să unifice toate comunitățile ruse din Europa, din Statele-Unite și din Manciuria (sunt 5 eparhii ortodoxe în China, în care se socotește și Manciuria, numărând aproape 150.000 membri). Partizanii acestui plan mergeau până acolo ca să lipsească biserica din Rusia de orice autoritate și să nvestească pe episcopul prezident al sinodului din Carloviț, pe mitropolitul Antonie, cu conducerea temporară a întregii biserici ruse.

Rușii strânși în jurul mitropolitului Evloghie apărau o mai mare autonomie a diferitelor fracțiuni din biserica Diasporei și au refuzat categoric pretențiunea acestora de a vorbi în numele bisericii din Rusia, care manifesta o vitalitate deosebită, în condițiunile impuse de comuniști.

Altă sămânță de neînțelegere consta în conservatismul politic și religios al sinodului din Carloviț care privea cu suspiciune colaborarea amicală care a fost îndată stabilită între biserica rusă din Europa occidentală și creștinii din Apus, în special cu Anglicanii.

Desbinarea devine inevitabilă în 1926, când mitropolitul Evloghie a refuzat să participe, mai multă vreme, la ședințele sinodului din Carloviț, acesta din urmă fiind desa-

probat de mitropolitul Serghie, care rămânea căpitenia vremelnică a bisericii din Rusia. Episcopii sinodului din Carloviț au întrerupt atunci legătura lor cu Evloghie și cu toți acei care îl susțineau și au căutat să aibă de partea lor clerul și pe laici (mireni).

Însă aceștia n'au fost de cât o minoritate mică a Rușilor stabiliți în Europa Occidentală care i-au sprijinit. Și noul episcop Serafim, care a fost trimes de Antonie, spre a conduce parohiile din Europa occidentală, n'a putut să adune, sub ascultarea sa, mai mult de 10% dintre ruși.

Deși desbinarea nu s'a făcut pentru o problemă de ordin doctrinar la început, ea a luat înfățișări foarte acute. Însă, această amărăciune a scăzut foarte mult și 'n vara anului 1934, cei doi mitropoliți s'au întâlnit la Carloviț și s'au împăcat. Se spăra că va urma unirea celor două organizații bisericești, însă hotărârile adoptate, în ultima sesiune, de sinodul de Carloviț, care s'a ținut la începutul lunii Septembrie 1934, n'au corespuns acestei așteptări.

Biserica rusă din Diaspora continuă deci să fie împărțită 'n două fracțiuni neatârinate, deși legătura dintre ele este restaurată și se speră să se ajungă la o alipire desăvârșită a celor două eparhii. Factorii care au provocat schisma, ca și felul cum se lucrează la înlăturarea ei sunt exemple tipice și caracteristice ale relațiilor bisericești, dintre creștinii ortodocși. Nefiind supuși nici unei autorități centrale, ei pot fi expuși la schisme și la desbinări; însă aceeași libertate creează o atmosferă favorabilă pentru împăciuire care se'nfăptuiește, de obicei, prin intervenția frățască a membrilor altor biserici ortodoxe.

Tot așa e cazul schismei ruse, căci toate celelalte biserici, ca biserica română, greacă și bulgară, au rămas în legătură cu cele două fracțiuni și le-au ajutat pe rând, de-a găsi calea împăcării.

(ss N. Zernov)

* * *

P. S. Acest articol va fi urmat de un altul, indicând cum Biserica din Diaspora face față, cu curaj, greutăților ce le întâmpină. Autorul este secretarul, pentru țările ortodoxe, al Comisiunii ecumenice a tineretului. El este secretarul Frăției St. Alban și St. Serghie care lucrează pentru stabilirea unor legături bune între bisericile anglicană și ortodoxă și stă 'n strânsă legătură cu Mișcarea studenților creștini printre refugiații ruși.

Ec. CORNELIU GRUMĂZESCU
Professor

CIRCULARĂ

PREA SFINȚITE,

Suntem informați că aproape în fiecare județ s'au înființat bănci clericiale cooperative, fie din inițiativa particulară a preoților, fie din ordinul P. S. Ierarhii, cu scopul de a se acorda împrumuturi personalului bisericesc.

Cum în Biserica ortodoxă română există Casa de Economie, Ajutor și credit a clerului ortodox, înființată din anul 1929, prin stăruința Noastră și care vine în ajutorul preoției dându-le împrumuturi cu dobânzi mici, iar mai târziu, după împlinirea termenului de 10 ani, dela înființare, dându-le și ajutoare, pensuni, etc., credem că aceste noi institute de credit vor stânjeni bu-nul mers al Casei Clerului ispitind pe preoți cu împrumuturi pe cari nu le vor putea achita decât eschivându-se dela datoriile lor, față de Casa Clerului.

Pe de altă parte, nu e bine ca preoții să aibă prea multe prilejuri de a face datorii. Aceasta îi pune în situații dificile, le coboară moralul și prestigiul și îi îndepărtează dela rostul lor misionar.

Pentru aceste motive cu frățească dragoste vă rugăm să binevoiți a dispune să se ia măsuri, sfătuindu-se preoții ca să nu mai inițieze și să nu mai facă parte ca membri din astfel de bănci.

Primiți, vă rugăm, Prea Sfințite, ale Noastre întru Hristos frățești îmbrățișări.

Președinte
Patriarh,
(ss) Miron

Numiri de Preoți

Cucernicul Preot Grigore P. Mitu ajutător la parohia Ciocănești-Sârbi, jud. Ialomița a fost numit paroh al susnumitei parohii pe ziua de 1 Noembrie 1935.

— Cucernicul Preot Theodor Voineagu ajutător la parohia Medgidia, jud. Constanța a fost numit conducător al oficiului parohial Medgidia, dela 1 Noemb. 1935.

— D-l C-tin Dumitrescu a fost numit dijiror al Corului Catedralei Sf. Episcopii Constanța pe ziua de 15 Noembrie 1935, în locul D-lui Panteleimon Frunză trecut în alt post.

— Cucernicul Preot Sergiu Tilea dela parohia Domnița Elena, jud. Constanța, delegat cu girarea parohiei Nistorești, jud. Constanța.

— Cucernicul preot Ioan Mântoiu dela parohia Baltagiu, jud. Durostor, însărcinat cu suplinirea parohiei Vetrina, acelaș județ.

— Fratele Octavian Ghehaiciuc a fost numit director al școlii de cântăreți bisericești depe lângă mănăstirea Balaciu, jud. Ialomița, pe ziua de 1 Octombrie 1935, în locul lerodiaconului Grigorie Țurcanu, demisionat pe aceeași dată.

— Cucernicul preot Ioan Mântoiu dela parohia Baltagiu-Nou, județul Constanța, delegat cu girarea parohiei Domnița Elena, jud. Constanța.

— Seminaristul Gheorghe N. Encică a fost hirotonit preot și numit paroh al parohiei extrabugetare Nădejdea, jud. Caliacra pe ziua de 1 Noembrie 1935.

— Licențiatul în teologie Ioan P. Petrescu a fost hirotonit preot și numit paroh al parohiei Eliza-Stoenești, jud. Ialomița pe ziua de 15 Noembrie 1935.

— Studentul în teologie Radu Vasile a fost hirotonit preot și numit paroh al parohiei Ograda, jud. Ialomița pe ziua de 1 Noembrie 1935.

Pensionari de Preoți

Cucernicul Preot Ioan Micșunescu dela parohia

Jilavele, jud. Ialomița scos la pensie, din oficiu, pentru limită de vârstă pe ziua de 1 Octombrie 1935.

— Incetat delegația Cucernicului Preot Ioan Mântoiu de a suplini parohia Vetrina, județul Durostor.

— Cucernicului Preot Andrei Iancu dela parohia Nistorești, jud. Constanța i s'a eliberat carte canonică de ieșire din această eparhie pe ziua de 28 Septembrie 1935.

Transferări de Preoți

Cucernicul preot Iordache I. Teodor dela parohia extrabugetară Sandu Aldea, jud. Caliacra a fost transferat pe ziua de 1 Noembrie 1935, la parohia Vulturul jud. Constanța.

— Cucernicul preot Dumitru Dumitrescu dela parohia Iazu, județul Ialomița, a fost transferat pe ziua de 1 Noembrie 1935 la parohia Ceacu, acelaș județ.

— Cucernicul preot Nicolae Dobrițoiu dela par. Cadichioi, jud. Ialomița, ca paroh la parohia Vărăști, jud. Ialomița pe ziua de 1 Decembrie 1935.

Pedepse de Preoți

Cucernicul Preot Gheorghe Sachelarie ajutător la parohia Slobozia, județul Ialomița a fost pedepsit cu oprirea dela toate slujbele preoțești pe timp de o lună pentru încălcare de parohie.

— Cucernicul Preot Dinu Soare dela parohia Carapcea, jud. Caliacra a fost pedepsit cu oprirea dela toate slujbele preoțești pe timp de 15 zile pentru totală lipsă de activitate în parohie.

— Cucernicul Preot Nicolae Plesnilă dela parohia Spasova, jud. Caliacra a fost pedepsit cu oprirea dela toate slujbele preoțești pe timp de 30 zile pentru plecare din parohie fără concediu.

— Cucernicii preoți Vasile Palcău - C-tin Brâncoveanu, Andrei Constantinescu - G-l Dragalina, Ioan Popescu - Ciochina, toți din jud. Ialomița au fost pedepsiți cu „dojana duhovnicească” pentru lipsă nemotivată dela cercurile pastorale pe anul în curs.

— Cucernicii Preoți Theodor Voineagu - Medgidia, Teodor Samoilă - Cernavoda și Ioan Tobă - Țepeș-Vodă, toți din jud. Constanța, pedepsiți cu „dojana duhovnicească” pentru lipsă nemotivată dela cercul pastoral.

— Cucernicul Preot Virgil Andreescu dela parohia Făcăeni, jud. Ialomița dedepsit de Consistoriul spiritual al eparhiei cu „sfatul și dojana duhovnicească” în ședința dela 8 Octombrie 1935.

— Cucernicul Preot Gheorghe I. Decu dela parohia Sudiți, jud. Ialomița pedepsit cu consistoriul spiritual al eparhiei, în ședința dela 8 Oct. 1935, cu oprirea totală dela săvârșirea lucrărilor sfinte pe timp de 2 luni cu reținerea salariului.

— Cucernicul Preot D-tru Teodorescu dela parohia Almalău, jud. Durostor pedepsit cu „dojana duhovnicească” pentru lipsă dela cercul pastoral prima dată.

— Cucernicii Preoți Vasile Balaiș - Cranova și Radu Popescu - Satu-Nou, jud. Durostor, pedepsiți cu „dojana duhovnicească” pentru lipsă dela cerc pastoral prima dată.

— Cucernicul Preot C-tin Popescu dela parohia Esehioi, jud. Durostor, pedepsit cu suspendarea dela toate slujbele pe timp de 3 zile, cu reținerea salariului pentru lipsă repetată dela cercul pastoral fără motiv.

— Cucernicul Preot Gheorghe Rotaru dela parohia Cotorca, jud. Ialomița notat în cazier pentru neglijență întrucât a luat parohia în primire, în neregulă, fără să raporteze la timp.

Ridicarea pedepselor la Preoți

— Ridicat pedeapsa aplicată Cucernicului Preot Ioan Chivu dela parohia Vișoara, jud. Constanța, prin ordinul Nr. 3535/1935. întrucât a făcut dovada că nu are nicio datorie la D-rul M. Abramovici din Cobadin.

— Cucernicul Preot Florian Puiu dela parohia Esetli, jud. Caliacra, a fost achitat de consistoriul spi-

ritual al eparhiei în ședința dela 8 Octombrie 1935.

— Ridicat pedeapsa aplicată Cucernicului Preot Nicolae Plesnilă dela parohia Spasova, jud. Caliacra, prin ordinul Nr. 6316/1934.

Numiri de Cântăreți

D-l Nicolae I. Ciudoiu a fost numit cântăreț onorific la parohia Borănești, jud. Ialomița, pe ziua de 1 Septembrie 1935.

— D-l Nicolae G. Ioniță a fost numit cântăreț onorific la parohia Rădulești, județul Ialomița, pe ziua de 1 Septembrie 1935.

— D-l Constantin Ciurea a fost numit cântăreț onorific la parohia Tichilești jud. Constanța pe ziua de 15 Septembrie 1935.

— D-l Ioan Macovei numit cântăreț II la parohia „Sf. Gheorghe“ din Căvarna, jud. Caliacra pe ziua de 1 Septembrie 1935.

— Cântărețul Marin Stratulat dela parohia Hoșcadem, jud. Caliacra a fost reintegrat în post pe ziua de 1 Iunie 1935.

— D-l Neagu St. Ene a fost numit cântăreț onorific la parohia Alexeni, jud. Ialomița pe ziua de 1 Octombrie 1935.

— D-l Victor R. Bulăceanu, a fost numit cântăreț la parohia Dumbrăveni, jud. Constanța, pe ziua de 15 Septembrie 1935.

— D-l Ioan Niculescu a fost numit cântăreț onorific la parohia Buești, jud. Ialomița, pe ziua de 15 Octombrie 1935.

— D-l Dinu Sultan cântăreț onorific la parohia Pandurul, jud. Constanța a fost recunoscut de Onor. Minister al Cultelor pe ziua de 1 Octombrie 1935.

— D-l Ioan Mortu a fost numit cântăreț onorific la parohia Pantelimon de sus, jud. Constanța pe ziua de 15 Octombrie 1935.

— D-l Gheorghe Gh. Achim cântăreț dela paro-

hia Localele, jud. Ialomița a fost recunoscut de Minister pe ziua de 1 Octombrie 1935.

— D-l Șerban Popescu a fost numit cântăreț onorific la parohia Miloșești, jud. Ialomița pe ziua de 15 Octombrie 1935.

S'a revenit asupra pensionării cântărețului Bujil Sișcof dela parohia „Sf. Gheorghe”. — Bazargic, jud. Caliacra, neavând etatea.

Transferări de Cântăreți

Cântărețul Gh. Chirițoiu dela parohia Sărățeni, jud. Ialomița, transferat pe ziua de 1 Septembrie 1935, la parohia Sf. Gheorghe, acelaș județ.

— Cântărețul Stancu Geacă dela parohia Tichilești, jud. Constanța, transferat pe ziua de de 15 Septembrie 1935, la parohia Topalu, acelaș județ.

Demisii de Cântăreți

Cântărețul Albu Tudose dela parohia Chioara județul Ialomița a demisionat din post pe ziua de 15 Septembrie 1935.

Pedepse de Cântăreți

Cântărețul Stan N. Enciu dela parohia Roseti III, jud. Ialomița pedepsit cu „dojana duhovnicească” pentru lipsă dela datorie.

— Cântărețul I. Vasilescu dela parohia Marsilieni, jud. Ialomița, aplicat „dojana duhovnicească” pentru lipsă nemotivată dela cercul pastoral pe anul în curs.

Cântărețului Iordănescu dela parohia Medgidia, jud. Constanța, aplicat „dojana duhovnicească” pentru lipsă nemotivată dela cerc pastoral.

— Cântăreților Ioan Tănase dela parohia Esechioi și Ioan Mănecuță dela parohia Cranova, județul Du-

rostor, aplicat „dojana duhovnicească” pentru lipsă dela cerc pastoral.

— Cântărețul Andrei Scurtu dela parohia Giurgeni, jud. Ialomița, a fost pedepsit cu oprirea dela toate slujbele bisericești pe timp de o lună, pentru purtare necuviincioasă față de paroh.

— Cântărețul Nicolae Avramescu dela parohia Ioan Corvin, jud. Constanța, pedepsit cu oprirea dela toate serviciile bisericești pe timp de 15 zile dela primirea ordinului pentru nesupunere față de paroh.

Se caută un bun cântăreț, cu voce frumoasă și diplomat al școalei de cântări bisericești, pentru parohia din com. Ciocârlia jud. Constanța.

MULȚUMIRI

☞ *Fânta Episcopie* aduce pe această cale vii mulțumiri pentru darurile făcute Sf. Icoane a Maicii Domnului :

1. A. S. Arhiducesa Ileana de Habsburg ; o candelă.
2. D-na Maria Constantinescu ; o candelă de argint.
3. D-na Zae Ilie idem.
4. D-na Vera Al. Șertiuc idem și două sfeșnice mari de bronz.
5. D-na Paraschiva, Galați idem.
6. Pr. Econ. D. Popescu idem.
7. Familia Niculae și Ecaterina,—un litier de argint.

☞ *Parohia Satul-Vechiu* mulțumește D-nei Evantia Gh. Martu, care a donat bisericii un sfeșnic de argint, în valoare de 500 lei.

☞ Biserica satului de coloniști *Saugeac*, jud. Durostor aduce vii mulțumiri D-lui S. Drume, notar în com. Căjalgicli, prin stărința căruia s'au obținut fondurile necesare terminării bisericii și cumpărării unui clopot mare, în total 22.000 de lei.

TELEGRAME

Copie de pe telegrama de răspuns a A. S. R. Mihai Marele Voevod de Alba Iulia, Moștenitorul Tronului, către Prea Sfințitul Episcop Gherontie al apărâriei Constanța.

— *Mulțumesc din toată inima pentru bunele urări.*

ss. Mihai

Copie depe telegramele trimise de P. P. C. C. Protoierei, Prea Sfințitului Episcop D. D. Gherontie, cu ocazia conferințelor pastorale din 22 și 23 Octombrie a. c.

1) Preoții județului Constanța, întruniți în conferințe generale își îndreaptă gândul către Prea Sfinția Voastră, Stăpânul și Sfătuitoarul spre bine.

ss. Protoiereu Dumitru Vâlcu

2) Preoțimea lalomițeană, adunată în conferință generală anuală, își îndreaptă primul gând Părintelui ei sufietesc, rugând Pronia să vă țină ani mulți și fericiți.

ss. Președinte Econom Nanculescu

3) Preoții din județul Durostor, întruniți în conferințele generale din acest an își îndreaptă cu smerenie primul lor gând, rugând pe Dumnezeu să vă hărăzească ani mulți și fericiți întru propășirea sfintei noastre biserici din Eparhia Constanța, tot odată asigurându-Vă de tot devotamentul lor.

ss. Protopopi Econ. V. Silvneanu, Econ. N. Manoliu.

4) *Preoțimea și cântăreții din județul Caliacra, adunați în conferințe generale anuale, își îndreaptă gândul către Prea Sfinția Voastră, rugând pe bunul Dumnezeu să vă dăruiască lungime de zile spre binele bisericii ce păstoriți.*

ss. Protopop Dobrescu

Copie depe telegrama trimisă Prea Sfințitului Episcop Gherontie al Constanței, de către enoriași parohiei Crișan, jud. Constanța.

— *Enoriașii din Crișan sărbătorindu-și hramul bisericii, își îndreaptă gândul către Arhiera Voastră, și vă roagă viață lungă și rodnică.*

ss. Preot Buric

SPRE ȘTIINȚĂ

Revista apare sub îngrijirea Secției Culturale.

Schimbul de reviste, trimeteri de articole, abonamente și orice corespondență se va adresa Revistei „TOMIS” la Sfânta Episcopie.

Abonamentul

1 an pentru preoți, epitropii și abonați particulari	120 lei
1 an pentru cântăreți	100 „

A P E L

Revista „Tomis” roagă călduros pe membrii Comisiunii Culturale ale Sf. Episcopii, pe toți P. C. preoți și orice credincios al bisericii noastre, cari doresc redresarea și propășirea spirituală a membrilor bisericii noastre, să binevoiască a da sprijinul și pe cale de publicație, trimițând, la redacția acestei reviste, articole, știri din biserica țării și din cele străine, dări de seamă, recenzii de cărți și orice fapte ce trebuiesc semnalate, în legătură cu propaganda religioasă.

Articolele să fie *scrise concis, citeț, corect*, pe o singură față a hârtiei, dând o deosebită atenție *ortografiei și recitind totdeauna ceiace au scris*. Altfel, munca de redacție și corectură tipografică devine o povară.

SFÂNTA EPISCOPIE — CONSTANTA

Donor Facultatea de
P. C. Sale
Teologie

Parohia _____

Comuna _____

Județul *Bucuresti* - _____